

ĐƯỜNG VÀO
Kinh Sử

THƠ ĐÌNH HÙNG

NHÀ SÁCH XUÂN THU XUẤT BẢN

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ

*Những cánh hoa này rất mỏng manh
Ngày mai cho gió cuốn xa cành
Và ngày mai nữa em đi dạo
Sẽ gặp hồn tôi trên cỏ xanh*

TÁC PHẨM
ĐÌNH HÙNG

ĐÃ XUẤT BẢN

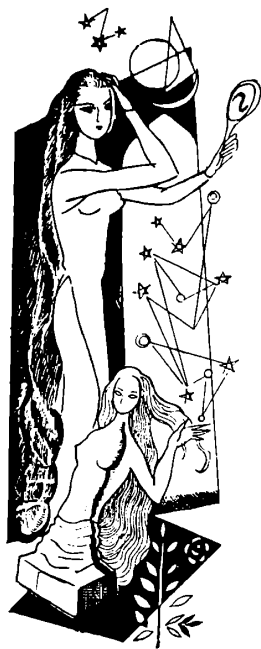
MÊ HỒN CA (Thơ 1954)
ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ (Thơ 1961)

SẼ XUẤT BẢN

TIỀNG CA BỘ LẠC (Thơ)
LẠC LỖI TRẦN GIAN (Kịch thơ)
PHẦN-THANH-GIẢN (Kịch thơ)
CÁNH TAY HÀO KIỆT (Kịch thơ)
TIỀNG CA ĐẦU SÚNG (Hồi ký)
DẠ LAN HƯƠNG (Văn xuôi)
SỬ GIẢ (Tùy bút)
VẤN ĐIỀU GIAO TÌNH (Cảo luận)

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ

THI PHẨM CỦA ĐÌNH HÙNG

Chép lại
để tặng
Độc Giả
Thưa 1961

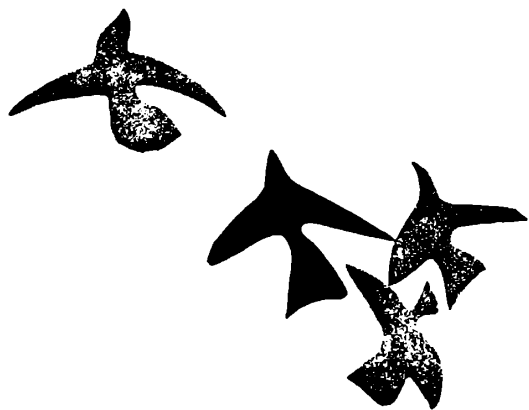
Đêm tử nạn của Chuyến bay về,

Thuyền trao sóng mắt vẫn trăng đi.
Nhưng Đông Chử là buồn không nói
Nét lửa bay dài giấc ngủ mê

Mười ngón tay dâng lửa nguyên căn
Hỏi đi! Hỏi chuyến kiếp về đâu?
Ta xin giữ trọn lòng, trình bạch
Ngưỡng vọng Em như Nữ Chúa Gấu

Em với ta chung một hạn kỳ
Hòa thân vào nét chữ cuồng si
Chiêm bao Đông gót giày mê hoặc
Trang giấy bay mùi tóc ái phi...

Đinh Hoàng

THƯ VẤN NGHỆ

của

ĐOÀN THÊM

THAY LỜI ĐỀ TỪ

Kính gửi thi-sĩ Đinh-Hùng,

Ông bạn có cho xem bản thảo tập thơ « Đường Vào Tình Sử » và tôi đã trình bày qua thiển-kiến.

Song ông bạn còn muốn tôi ghi rõ ra, để tiện bề ngẫm lại.

Tôi thiết nghĩ như thế khác nào phê-bình, mà phê-bình theo tôi cần dành cho những nhà văn chuyên-trách nghiên cứu, chứ không phải là công việc của người cũng sáng tác, nhất là khi hai đường lối làm thơ không giống nhau, rất e nhiều phần chủ-quan bất tiện.

Và chẳng, tôi đã đọc kỹ, ngay trên các trang đánh máy, khuyến tròn, xõ ngang, hay gạch dưới bằng bút chì đỏ xanh để lưu ý tác-giả, như vậy tưởng đã đủ phận-sự một bạn đọc với tất cả sự thận-trọng cần-thiết để xét một tác-phẩm.

Nhưng ông bạn còn bảo : chính vì thấy đọc kỹ nên mới đòi hỏi, và mặc dầu đã đánh dấu như trên, chỉ có nhận định về chi-tiết, còn thiếu về đại-cương toàn-thể ; và lại, có chịu viết ra hộ, thì mới cần nhắc cần-thận từng ý, chứ không hời hợt gọi là, như khi nói chuyện qua loa.

Từ chỗi làm sao bấy giờ ? Thôi thì đành hạ bút, với sự dè-dặt của người hàng quan niệm phê-bình như một ngành văn-học rất cao, chứ không thể là sự phán-đoán táo-bạo của bất cứ ai cầm sách đọc. Dù sao, nhìn rõ được đến mức nào, với tư-cách một độc-giả, cũng xin trình bày để tùy ông bạn xét.

⊖

Tôi còn nhớ, khi trao tay cho tôi tập này, Ông bạn vừa cười vừa bảo : « đây là loại thơ tình, có xem thì xem... » Xem lắm chứ, nhưng vì sao tác-giả đã thốt ra câu đó ? Ngụ ý, là e ngại rằng tôi coi thơ tình không hợp thời, hoặc không hợp với sở-thích của tôi bởi vì khi tôi làm thơ, bạn biết tôi thường tránh nói thẳng về tình ái. Ông bạn đã xác nhận, thì tôi phải đính chính.

Lỗi thời, hợp thời? Một vấn-đề làm nhức óc kẻ sáng tác. Song đối với riêng tôi, và như đã có dịp trình bày trên một tạp-chí, hợp thì càng lợi cho tác-giả, không hợp chưa chắc đã hại gì đến giá trị tác-phẩm. Nhiều tranh vẽ của Monet, của Cézanne, của Matisse, của Picasso, khi mới trưng ra, đã bị công-chúng và các nhà phê-bình mặt sát đả kích: nhưng cách đó một vài năm hay một vài chục năm, các vị kẻ trên lại được ca ngợi và họa-phẩm được đấu giá hàng mấy trăm triệu quan mỗi bức. Ngược lại, có nhiều tác-phẩm, tưởng là bị loại bỏ rồi, mà vẫn được các giới trí-thức ưa chuộng, tỉ như kịch của Shakespeare. Vậy Ông bạn không nên băn-khoăn, chúng ta chỉ biết sáng tác bằng tất cả tâm-hồn ta, giá thử tâm-hồn đó đã được đào luyện theo nếp bị coi là cũ, thì đòi đề-tài hay kỹ-thuật cũng chỉ gương gao; và ngược lại, nếu tâm-hồn ta được đào luyện theo các phương-pháp mà có người cho là tân-tiến, thì ý và lời ta muốn có vẻ khác, cũng chẳng thể đổi ai. Tầm nhà thơ hay ông kéo mật, có biết là hợp thời hay lỗi thời đâu? Thơ và mật, tuy đã có từ mấy ngàn năm nay, nhưng nếu tốt đẹp, vẫn không thiếu người ưa.

Còn tình yêu mà Ông bạn ca hát, đâu có lỗi thời? Chất sống của con người, mất làm sao được? Có lẽ Ông bạn ngại vì có người bảo: đương ở giai-đoạn tranh đấu cho cuộc sống còn của dân-tộc và nhân-loại, giữa lúc cần « nói lên » những thắc-mắc và giải quyết những vấn-đề « con người thời-đại » v.v... sao vẫn yêu đương vơ vẩn và say sưa mộng đẹp? Không bàn cãi vì ngại lạc đề, tôi chỉ nhìn nhận khách-quan một sự hiển-nhiên: hiện nay, vẫn chẳng có tiêu-thuyết nào hay, phim điện-ảnh nào hay, mà không có tình hoặc không có người đẹp. Bỏ tình đi, đuổi hết người đẹp đi, vô số nhà xuất-bản và các rạp điện-ảnh sẽ đóng cửa: chẳng lẽ cho vô vợ cả? Tôi cũng tự hỏi vì sao hôm nào có phim ái-tình ly-kỳ thì hàng ngàn người già trẻ trai gái chen chúc lấy vé, ngay ở những thời-kỳ bom đạn 1942-45.

Vậy tôi thiết nghĩ Ông bạn cứ tùy ý chọn đề-tài, hay đúng hơn cho nhà thơ, thì cứ theo cảm-xúc riêng đưa đẩy tới những điều vẫn hoà hợp với đời sống nội-tâm, nếu tình yêu là chất đẹp dồi dào mạnh mẽ nhất của đời sống đó: chẳng lẽ tôi lầm, khi đã theo dõi dòng thơ của Ông bạn chan chứa qua hàng trăm bài, nhất là từ Mê-Hồn-Ca? Tôi vẫn biết hiện nay một số nhà thơ đã tìm nguồn mới, ở cảnh vật nhìn theo những đường lối mới của nhữn-quan, hoặc những khu-vực khác của linh-hồn,

trong thâm-tâm u ần, hoặc những xúc động của thời-đại, và tôi cũng không mong gì hơn là nhà thơ Việt-Nam dần bước đến những miền bao la đồ thi-thi-tử của ta mới phong phú như của thi-nhân Âu-Châu. Song chính ở Pháp, tôi thấy khỏi nhà thơ, tuy đã ngao du ở nhiều non nước lạ, cũng vẫn thiết tha với người đẹp, hoặc chưa dứt được yêu đương. Trong hai cuốn hợp-tuyển toàn những thơ tình vừa xuất bản năm 1955 « Anthologie de la Poésie amoureuse » của Georges Pillement, có cả những nhớ-nhung thao-thức của Paul Valéry, Paul Claudel hay Marie-Noël là những thi-nhân thiên về triết-lý hoặc tín-nguỡng cao-siêu, chớ không kể xiết những người như Aragon thất thanh kêu gọi nàng Elsa.

Cho nên tất cả văn-đề ở đây, không phải là cứ làm thơ tình hay không nên làm nữa, nhưng là diễn tả thứ tình chi, với lời lẽ như thế nào, và làm sao rung động được, sau khi mặc-khách tao-nhân từ mấy ngàn năm nay đã cho chảy bao nhiêu suối mực, tràn bao nhiêu lớp sóng nước mắt vì mỹ-nhân và tung ra bốn phương trời bao nhiêu luồng gió « phong-tình » ? Vậy thì tình của ông bạn có những đặc-tính gì ? Tôi chẳng dám đòi hỏi những sự tân-kỳ, vì đã yêu thì con người nào chẳng nhớ nhung, thương tiếc, sâu, ghen, giận, tủi, khóc, cười... Tôi cũng không dám đòi hỏi như nhiều bạn khác, rằng thi nhân phải nói hộ bằng lời đẹp hơn của tôi, những tình cảm mà tôi không diễn tả nổi. Vì tôi trọng quyền tự do của mỗi con người, xin để cho mỗi người sáng tác cảm xúc theo cá tính và hoàn cảnh riêng biệt của người ta trước hết ; rồi nếu hợp với tôi, thì càng tốt cho tôi ; ngược bằng không nói hộ gì cho tôi, thì cũng chẳng sao, cần nhất là họ hãy nói ra cho đẹp những gì của họ đã. Nếu không thế, thì tôi sẽ mắc lỗi độc đoán, và kiêu căng ép buộc người ta phải hợp với tôi hay sao ?

Nhưng tôi lại xin đặt văn-đề nội dung và văn thể như sau, vì tôi muốn đòi hỏi gặt gao hơn ở một thi nhân có tên tuổi : Thi nhân yêu với ánh sắc chi mang bóng dáng Đinh-Hùng, với lời lẽ gì gợi ra được những ánh sắc đó ?

Thường khi đọc thơ tình, cũng như nhiều bạn, tôi hay tò mò tự hỏi : người đẹp ở đây là ai, đã có chuyện với tác-giả trong trường hợp nào ? Thi-sĩ Lamartine có nàng Elvire. Hugo có Juliette Drouet. Vigny có Marie Dorval là nữ-tài-tử kịch-trường

*đi lại lâu năm... Vậy thì giai-nhân của Đinh-Hùng người ở đâu
ta, gặp gỡ bao giờ, hay ít ra tên họ là chi ?*

*Phải chăng là cô Tân-Hương mặc áo hoa vẽ bướm, đã
khiến thi-nhân tơ tưởng, khiến*

Chàng nhặt từng cánh hoa

Giữ từng con bướm ép ?

*Không, đó chỉ là hình ảnh lơ mơ trong đầu óc người thiếu-niên
đương tuổi bồng xuân, ấp ủ giấc mộng ban đầu. cũng như bóng
ráng phơ phất qua đường với*

Cặp má nào phơn phớt ánh phù-dung

Đâu là lứt mái tóc dài sóng gợn ?

(trong bài : KHI MỚI LỚN)

*Hay là cô nhỏ ngây thơ Còn treo cây khế, Vin hái quả xanh
bên tường ? Không thể, vì lại thấy em khác trong cảnh Dạ-hội
tưng bừng cho say mê chốc lát, để rồi thi-sĩ thở than*

Ta chọn nhâm hoa, lẫn ái-tình

*Nếu cứ dò la như vậy thì đọc hết hàng mấy trăm câu cũng
chưa tìm ra ai với dung-nhan và tính-tình rõ rệt. Khó lắm, chúng
ta có kiên tâm thì cũng chẳng hài lòng, chỉ như Lưu-Thần
Nguyễn-Triệu trở lại tìm tiền mà chỉ thấy khói mây nghi ngút.*

*Tôi đọc nữa và ngẫm lại. Thôi phải rồi. Người đẹp của Đinh-
Hùng không phải là con nhà họ Trần ở Hà-Nội hay họ Lưu ở
Saigon. Đầu phải người cõi này ? Nàng là Em Huyền-Diệu, là
Nữ-Chúa Sầu, là Công-Chúa Si-mê, là Sầu-hoài thương-nữ. nàng*

... tự ngàn xưa chuyển bước về

Thuyền trao sóng mắt dẫn trăng đi

*Dĩ-nhiên nàng đẹp, nhưng với những dáng vẻ thấp thoáng
của con người xứ mộng. Nàng ẩn hiện biến hóa khôn lường.
Có lúc nàng mượn hình cô sơn-nữ ở « Lâm-tuyền viên-mộng »*

nếp mặt hoa rùng mưa giã ngủ

ngàn thương mái tóc xoắn như mây

Có khi, nàng là thiếu-nữ chờ yêu nũng nịu

Hồng lên má phấn hoa bồng tỉnh

Xuân với em vừa lả tóc xanh

*Buổi khác, nàng nhập vào mỹ-nhân bên hàng xóm, giờ hiu
quạnh rung phím dương-cầm*

ôi mắt xanh, mày lặng, ánh mi dài
người khuê-nữ tóc buồn như suối chảy

*Những đêm trăng, khi lòng chàng thao thức, nàng đón đến
đến gần bên*

Tuyết gợn làn da bóng nguyệt trôi

*Lại có lần như người kiếp trước, nàng lặng lẽ đến trong
giấc ngủ canh khuya*

Em đến mong manh vóc ngọc chìm

Tàn canh hồn nhập bóng trắng im

*Rồi chán làm cô gái nhỏ leo cây khế, hoặc có vũ-nữ một đêm
vui, hay cô Tân-Hương nào đó, nàng hóa thân ra tất cả các
cô em xinh xắn ngày thơ,*

Các em đi tha thướt áo màu hoa,

hoặc :

những nàng như liễu mắt xa xôi,

để thi-sĩ ngẩn ngơ say tỉnh.

*Chàng đã sống với nàng ra sao ? Rất thiết tha, đậm thắm :
lúc kể truyện lòng, hay tự tình dưới hoa, lúc gần chặt lời thề
trên gối, hoặc cùng hòa nhịp ân-tình dạ-khúc... Chàng kêu gọi
xin hãy yêu tôi, say sưa chỉ vì một tiếng em, có bận hồn giận
nhau rồi tình lại mới, chàng đã từng được hưởng cảnh ấm cúng,
trong buổi xuân ấm hương rừng, ở giờ phút mở lòng đón hy-
vọng chiều xuân. Nhưng rồi cũng như bao khách si-tình khác,
phải chia phối thương nhớ, gặp nhau lần cuối trải qua đêm chớp
bề mưa nguồn, bơ vơ trên đường khuya trở bước, dù sao cũng
lạc hướng mây Tân (1).*

*Điều rất đáng chú ý, là tuy họ yêu nhau, chàng thiết tha vô-
cùng, mà nàng thì ngay trong những giờ phút gần gũi, xem
chừng không đủ đậm thắm để đáp lại mối tình sâu xa, sôi nổi,
day dứt của chàng.*

*Chàng đón chờ từng nụ cười, khước mắt, làn hương trên
tóc, một lời êm ái, một bước đi*

Chừng nghe qua bóng lá xanh

Có chân ai lặng bước nhanh trong sâu

(THUY MẶC)

(1) Những chữ in đứng, lấy ở đầu đề các bài.

Chàng bán-khoăn thăm dò từng ý nghĩ, từng rung động của nàng và mỗi khi gần nhau, mong muốn nàng cũng xao xuyến như mình về mọi cảnh mọi sự để hai linh-hồn vào chung một mộng, hai bóng người làm một bóng thôi (Sấm Thương sâu nhạc). Cho nên, chàng phải gạn hỏi rất nhiều :

- Em đã cho lòng thương nhớ chưa
 Khi chiều sương bạc ánh sao thưa ?
- Em có vì thu gieo lệ không ?

(LẠNH MÙA ĐÔNG CỨ)

hoặc :

- Em hiểu rằng tôi yêu đến đâu
 Khi trăng sơ ý xế ngang đầu,
 Hồn đêm chợt thoáng qua làn mắt,
 Tôi ngẩng nhìn em một thoáng mau.

hoặc :

- Em muốn đôi ta mộng chốn nào ?
 Ước nguyện đã có gác trăng sao...

(TỰ TÌNH DƯỚI HOA)

Lúc vui cũng hỏi, lúc buồn cũng muốn biết nghĩ sao :

- Em trở về đây để nắng hồng
 Hồn xưa còn đẹp ý xưa không ?

(BUỚM XUÂN)

- Thu về em đã gặp thu chưa
 Giải nước trường-giang lạnh mấy bờ ?

(NỤ CƯỜI THƯƠNG NHỚ)

Nhưng Nàng cứ im lặng, đôi khi nở nụ cười, nhiều lúc ngà bóng mi sâu, chẳng thấy trả lời một câu, dẫu chàng năn nỉ hết lời : muốn biết dĩ-nhiên cần nghe nói, và cứ lặng thinh thì thông cảm làm sao ?

- Nói đi em, từng ý nhỏ mà say
 Từng rạo rức cánh lòng hoa đương mở
- Nói đi em cho từng mảnh sao rơi
 Từng vũ-trụ tắt dần trong lồng ngực

Hay là chẳng lên tiếng, thì ít ra cũng biểu lộ tâm-tình bằng cách khác :

- Em hãy cười như thuở mới quen
 Trời xanh trao khéo mắt như thuyền

— Em hãy nhìn như thuở mới say
Màu xuân tô vệt nắng đôi mày

(HY VỌNG CHIÊU XUÂN)

*Van lơn mãi, cũng vậy thôi, anh nhìn em như chiêm ngưỡng
một hành-tinh, (Đường vào tình-sử) song Em nhìn lơ đãng biết
bao nhiêu (Truyện lòng). Kết cục, là anh đau khổ vì không thỏa
dạ :*

Khát-vọng còn nguyên lửa cháy rừng

(LỜI THỀ TRÊN GỖ)

*Trước tình-trạng đó, ai có thể hành động khác thì-nhân,
nghĩa là chẳng ỏm hện ra đi, mặc dầu vẫn yêu :*

Từ buổi ấy, mê một làn hương quý

Tôi ra đi chưa biết sẽ về đâu ?

(GIÁP MẶT PHÚ-DUNG)

Mà có muốn tìm an ủi chốn khác, cũng vô-ích, và chỉ

thấy quanh đây toàn xác thịt âu sầu

toàn những đáng hoa phai buồn ủ rũ

*Vì khát-vọng của nhà thơ đâu phải là những xác thịt, nhưng
là một tâm-hồn bạn, một tâm-hồn vừa chan chứa yêu thương
lại vừa cảm thấu được tất cả nỗi lòng thi-sĩ với bao nhiêu u-hoài
mênh mang trước những bóng vang huyền-ảo của tạo-vật,
những uẩn-khức vui buồn nhớ tiếc từ đi-vãng thả về con người
hiu quạnh trong hiện-tại và âm thầm chờ đợi tương-lai, lạc bước
đi tìm lại hạnh-phúc của những ngày vui không còn nữa :*

Dòng sông bơ vơ tìm đi-vãng

Thuyền trôi bằng khuâng về tương-lai

(HỒN GIẶN)

Và lời gió cũng run bằng cánh bướm

Em không thấy u-hoài như sóng gợn

Tự lòng anh rung lại mấy thanh-âm ?

(TIẾNG DƯƠNG-CẨM)

Ngày xưa bướm trắng mây vàng

Ta sống trong vườn tiên-giới

Bây giờ lạc xuống trần-gian

Tôi đi tìm Bồng-lai mới

(LINH-HỒN HOÀI-ĐIỆP)

Nỗi cô-đơn trước cuộc đời và vũ-trụ đã giải nghĩa khát-vọng yêu đương kia, và được diễn tả qua những điệu vần sau được sâu man mác :

Giữa đêm lòng bỗng hoang-vu
Gối chần nghe cũng tình cờ quan san

(VÀO THU)

Mây bay ánh mắt trắng tà
Nồng hương cỏ dại, sương pha áo ngàn
Người đi vào giấc mơ tan
Ta soi dòng suối đêm tàn tìm nhau

(XUÂN ẤM HƯƠNG RỪNG)

Đêm tàn, núi đổ, ra đi một mình

(HOÀI NIỆM)

Hồn rừng động tiếng nai kêu
Con thuyền độc-mộc trôi theo nỗi buồn

(SÓNG HỒ BA BÈ)

Nhịp bước năm cung đàn ảo-trưởng
Buông chìm tâm-sự nửa đêm nay

(MỘT TIẾNG EM)

Nhưng tâm-sự đó sao mà tiêu tan được ? Thi-sĩ mang theo ở khắp chốn khắp nơi, đi đâu hay lúc nào muốn nghĩ đến chuyện khác, nếu gặp cảnh vật gì rung động hồn thơ, thì hình ảnh yêu đương lại từ mộng-lý bay ra, chấp chùng lên cỏ cây non nước : rong thuyền trên hồ, lênh đênh mặt sóng đồng chiêm, ở quê hương hay xa quê hương, bên đường giữa rừng núi, lúc vào thu, hay đêm trăng lạnh... cũng vẫn một thương hai nhớ :

Sông xanh tỏa bóng hàng mi rợp

(SÓNG NƯỚC ĐỒNG CHIÊM)

Nhớ xuân từ độ còn hoa
Nhớ em từ độ thướt tha suối thề

Xa trời lưu lạc hồn quê
Có phai xin để ngày vẽ hầy phai

(MÁI TÓC VIỄN-PHƯƠNG)

Hôm nay có phải là thu
Mây năm xưa đã phiêu du trở về

Cảm vì em bước chân đi
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn

(BÀI HÁT MÙA THU)

Tóc rùng sương khói chen mây
Đôi bờ cây uốn vòng tay bắc cầu

Hữu tình áp má bông lau
Chợt nghe con sóc trên đầu : mira hoa...

(SÓNG HỒ BA BÈ)

Sớm biệt quê hương, chiều mê đường viễn-xứ
Ta hẹn tình ai cùng theo áng mây đưa

(DU THUYỀN)

Buổi trưa ngừng giữa lòng tôi
Ái-tình đỏ sắc hoa rơi đầu cành

(THỦY MẶC)

*Cũng có lúc tâm-hồn tạm ngớt gió mưa, bình tĩnh tự xét,
thì-nhân nhận ra mình yếu thừa, đi lạc*

Có lẽ tình đi lạc mất nhà
Lặng nằm tưởng đến một tên hoa
Ngần ngơ thương mãi vắng trắng lặn
Hoài vọng nghe rung một tiếng gà

(CHỚT BÈ MƯA NGUỒN)

*Nên chàng biết không còn hy vọng gì nữa, đành muốn nằm
lẻ bóng, và tưởng sẽ người dân, hoặc gửi thân vào cõi hư-không :*

Anh bơ vơ đi trên đường thiên-cổ
Lạnh tâm tư, mờ tỏ ánh tình-cầu

(CUNG ĐÀN TƯỢNG NIỆM)

Tôi lánh trần-ai đi rất xa
Bâng khuâng sao lặn, ánh trắng tà
Ngày mai hứa hẹn bình hương cỏ
Tôi sẽ say nằm ngủ dưới hoa

(MỘT TIẾNG EM)

*Nhưng khách si-tình còn nặng nợ với giai-nhân, nên tuy
lòng tự nhủ lòng, mà vẫn thiết tha kêu gọi, không phải để
van lơn cho riêng mình, nhưng tin rằng tình yêu của mình rất
cần-thiết cho tất cả những ai là hiện-thân của sắc Đẹp muốn
đời muốn vẻ, vì thì-nhân sinh ra đời để ca tụng Đẹp của Hóa-
Công, hoặc dùng thơ mà điểm tô Đẹp đó :*

- Xin hãy yêu tôi, những lòng thiếu-nữ
Tôi chép thơ ca tụng miệng hoa cười
- Tôi không yêu sao có má em hồng ?
Tôi không buồn sao có mắt em trong ?
Tôi không mộng sao có lòng em đẹp ?
- Yêu tôi với, tôi làm thơ ân ái
Để yêu người và cũng để người yêu
Để các em qua từng bước diễm kiều
Trong cảnh nước non tình tôi xếp đặt

(XIN HÃY YÊU TÔI)

Như thế, nghĩa là thi-sĩ vẫn yêu, không phải là yêu một người, nhưng yêu đời, yêu sắc đẹp. Cứ như thế mãi, hoa vẫn nở vẫn tàn, nước vẫn chảy, sông núi vẫn im lìm, giai-nhân vẫn lặng tiếng, nhưng Đinh-Hùng vẫn yêu như đã yêu từ muôn kiếp trước rồi hóa thân vào nét chữ cuồng-si...

Chẳng biết sau khi nhận xét như trên, tôi đã thấu đáo hồn thơ của Ông bạn chưa? Dù sao, tôi đã hết lòng tìm hiểu được phần nào xin trình bày ra phần ấy.

Chắc Ông bạn còn muốn biết ý-kiến tôi về lời thơ.

Như tôi thường thưa chuyện với Ông bạn, thiết nghĩ lời thơ phải tùy tứ thơ, chất thơ, là phần cơ-yếu. Đã là thơ tình yêu, thì không cần gọt rửa như khi khách-quan tả cảnh, hoặc dùng những chữ mới lạ như khi muốn gọi những thắc-mắc hoang-mang, nhưng trái lại, lời phải thốt ra từ đáy lòng, càng sát bao nhiêu càng hay bấy nhiêu, thành-thực của ý hiện ra bình-dị của lời.

Về điểm đó, tôi nhận thấy Ông bạn đã thành công ở nhiều bài nhiều đoạn, và những câu mà tôi đã trích ra, không những có tính-cách dẫn chứng về nội-dung, còn bộc lộ được tình-cảm, có khi với âm-hưởng hồn-nhiên của lời ca-dao thôn-dã, nhưng luôn luôn có giọng đôn-sơ thân-mật của câu tâm-sự hai người. Kể ra thì còn nhiều câu nhiều đoạn khác nữa, để khiến cho độc-giả nhập-tâm : chính tôi đã thuộc những câu như

Tôi hết thơ hoa, mộng bươm rồi

Bây giờ lòng kể truyện lòng thôi

Tả tình như vậy, tả cảnh cũng có một đặc-sắc : cảnh ngấm qua tình, tình hợp với cảnh, hay chỉ mượn cảnh ca tình ? không thể phân biệt rõ, nhưng chính vì thế mà cảnh không bao giờ khô khan, lúc nào cũng đượm vui buồn, nghĩa là cảnh có hồn vậy

... Còn nhớ tới bây giờ
Những buổi trưa hè, tiếng võng xưa
Câu chuyện đêm trường bên giếng nước
Tiếng buồn, ai hát giọng đồ đưa ?

(LẠC HƯƠNG MÂY TẶN)

Nhưng đơn-giản không phải là thiếu thi-vị, và những thi ảnh gọi ra bằng vài nét, nhiều khi thấp thoáng như bóng vang hay những cảm giác êm dịu vì ngả về sâu, và được buông theo những vần điệu nhẹ nhàng :

Em vẽ rũ tóc mưa sa
Năm canh chuốt ngón tỷ-bà khỏi sương

(VÀO THU)

Lá xanh che khuất đường trưa
Bóng thêu hoa nắng, lụa thừa điểm vàng

(THỦY MẶC)

Bống nghe lạc trận mưa ngàn đờ
Cả một mùa thu đã quá giang

(SÓNG NƯỚC ĐỒNG CHIÊM)

Song theo tôi, đó chỉ là những vẻ đẹp rất thường gặp ở một nhà thơ đã nhiều năm tên tuổi.

Kính bút

Saigon, ngày 25-12-1960

ĐOÀN THÊM

ĐƯỜNG VÀO TÌNH SỬ

Khi tóc mùa xuân buông dài trước cửa,
Khi nắng chiêm bao khẽ chớp hàng mi,
Khi những con thuyền chở mộng ra đi,
Giấc mộng phiêu lưu như bầy hải điểu,
Kỷ niệm trở về, nắm tay nhau hiền dịu,
Ngón tay thơm vàng phấn bướm đa tình,
Anh sẽ tìm em như tìm một hành tinh,
Mặc trái đất sắp tan vào mộng ảo.

Trên đường ta đi,
Những đóa hoa nở mặt trời xích đạo,
Những làn hương mang giông tố bình sa,
Những sắc cầu vồng nghiêng cánh chim sa,
Và dĩ vãng ngủ trong hồ cầm thạch
Của đôi mắt sáng màu trắng mặc khách,
Thời gian qua trên một nét mi dài.
Núi mùa thu buồn gợn sóng đôi vai,
Dòng sông lạ trôi sâu vào tâm sự.

Chúng ta đến nghe nỗi sầu tình tú :
Những ngôi sao buồn suốt một chu kỳ,
Những đám tinh vân sắp sửa chia ly,

Và sao rụng biếc đôi tay cầu nguyện.
Ôi cặp mắt sáng trắng xưa hò hẹn,
Có nghìn năm quá khứ tiễn nhau đi.
Anh vịn tay số kiếp dẫn em về,
Nhìn lửa cháy những lâu đài mặt biển.

Phơi phới thuyền ta vượt bến,
Từ đêm hồng thủy ra đi.
Lòng ta dao cắt
Chia đôi
Biên thù,
Dòng máu kinh hoàng chột tỉnh cơn mê.

Chúng ta đi vào lá hoa Tình Sử,
Hơi thở em hòa sương khói Đường thi.
Anh đọc cho em những dòng cổ tự
Ai Cập và Cổ La Hy.
Anh viết cho em bài thơ nho nhỏ
Bài thơ xanh ánh mắt hẹn tình cờ.
Có những chữ Hoa yểu điệu,
Không phải đại danh từ.
Nét uốn đơn sơ
Lưng mềm óng ả
Những chữ hoa không theo phù hiệu,
Những chữ hoa không biết phất cờ.
Một bài thơ
Có tiếng thở dài đôi hồn tình tự,

Vân điệu diu nhau đi trong giấc mơ,
Sông núi trập trùng lượn theo nét chữ,
Những chữ thương yêu,
Những chữ đợi chờ,
Đẹp như
Dáng em e lệ chiều xưa.

Anh sẽ tìm em, chiều nào tận thế
Khi những sâu thương cắt cánh xa bay.
Khi những giận hờn, khi những mê say,
Khi tất cả hiện nguyên hình ảo mộng :
Giọt lệ hoa niên, cung đàn hoài vọng,
Và những hương thơm tình ái trao duyên.
Những không gian thăm thẳm mất u huyền,
Những vật áo bóng trở màu sông biển.
Chúng ta đến, mùa xuân thay sắc diện,
Chúng ta đi, mùa hạ vụt phai nhòa,
Gương mặt mùa thu phút chốc phai pha,
Ta dừng gót, chợt mùa đông tàn phế.

Em hát mong manh bài ca Tuổi Trẻ,
Bướm bay đầy một âm giai.
Khúc nhạc lang thang như hồn Do Thái,
Đại dương cồn sóng gọi tên ai ?
Vội vội tiếng em lướt qua Hồng hải,
Tiếng hát nhân ngư tuyệt vọng than dài.

Chúng ta thở những hơi nồng nhiệt đới,
Nghe mùa xuân nẩy lộc rợn trên vai.
Có những giấc mơ lên vào quá khứ,
Có những chiêm bao đi về tương lai.
Anh gặp em anh từ thửa nào ?
Mênh mang sóng mắt
Ngờ biển dâu.
Núi non nhìn ta vừa nghiêng đầu
Hình như hội ngộ
Từ ngàn thâu.
Ta tỉnh hay mơ ? Chiều nay trăng khép
Hàng mi sâu
Hay tà dương thu
Mưa rơi mau ?

Em ơi ! Vệt nắng phù kiều uốn mình ô thước,
Ta, suốt đời ngư phủ,
Thả con thuyền trên mái tóc em buồn lênh đênh.
Ôi chao dĩ vãng ! Dĩ Vãng thần linh !
Một phút, một giây. nhìn ta ngàn kiếp !
Thăm gọi cỏ hoa sang tự tình.
Lời nói băng khuâng, bàn tay duyên nghiệp.
Anh nhìn em như chiêm ngưỡng một hành tinh.

TRUYỆN LÒNG

*Em đến thăm tôi, nắng đã chiều
Hai lòng nghe rõ ý điều hiu.
Vàng thu sắp sửa làm thương nhớ,
Lời nói ai trăn đến tịch liêu ?*

*Tôi hết thơ hoa, mộng bướm rồi,
Bây giờ lòng kể truyện lòng thôi.
Bờ em mơ dáng sầu đôi chút,
Tôi mới bàng khuâng ngỏ mấy lời.*

*Em cũng im nghe câu chuyện lòng,
Mắt buồn qua một thoáng mây trong.
Nghe tôi gọi ý vào thân mến,
Em nghĩ làm sao để má hồng ?*

*Tôi kể truyện vàng êm ái xưa,
Có lời chân thực, có lời thơ,
Ý đem bát ngát hồn non nước
Đặt giữa lòng thương — Em hiểu chưa ?*

*Tâm sự mong manh nói ít nhiều,
Em nhìn, lơ đãng biết bao nhiêu !
Chiều thu, nắng động hàng mi biếc,
Tôi nghĩ trong lòng : Em cũng yêu...*

HƯƠNG

Hai người có buổi băng khuâng quá
Kể truyện mưa xuân với nắng hè.
Chắc hẳn đôi lòng lơ đãng cả,
Vì chung cùng nói chẳng cùng nghe.

Tôi nhìn cặp mắt trong xanh ấy
Đề thấy hồn tôi trong mắt xanh.
Thuyền mộng lênh đênh vào xứ lạ,
Chèo đưa nét nhạc lượn mong manh.

Ôi ! nếu đời ta ngừng bước lại,
Một giờ, một buổi, một mùa thu !
Lòng tôi hóa bướm tình si mất
Cánh mỏng u hoài lả giãc mơ.

Tôi nghe em nói bằng im lặng,
Bằng dáng nghiêng nghiêng động nét mày ;
Bằng cả mệnh mang chiều lẳng đọng,
Nụ cười em gửi gió thu bay.

Tóc quện mây choàng yai mộng nhỏ,
Chìm chìm hơi nằng, bước thu đi.
Hồn như khói tỏa say tà lụa,
Chợt tỉnh, còn như truyện ngủ mê.

Thoảng cánh hoa rơi, nhòa giấc mộng,
Giật mình, tay nắm ngại rời tay.
Lén trong nếp áo, mùi hương thẹn,
Nắng sưởi bàn chân, gót chuyển mây.

Vai ngả gần vai bát ngát trời,
Rừng thương, núi nhớ lẫn vành môi.
Mùa thu lọt giữa vòng tay khép,
Bỏ ngõ nhìn nhau trọn cuộc đời.

TỰ TÌNH DƯỚI HOA

*Chưa gặp em, tôi vẫn nghĩ rằng :
Có nàng thiếu nữ đẹp như trăng,
Mắt xanh là bóng dĩa hoang dại,
Thăm thẳm nhìn tôi, không nói năng.*

*Bài thơ hạnh ngộ đã trao tay,
Ôi mộng nào hơn giấc mộng này ?
Mùi phấn em thơm mùa hạ cũ,
Nửa như hoài vọng, nửa như say.*

*Em đến như mây, chẳng đợi kỳ,
Hương ngàn gió núi động hàng mi.
Tâm tư khép mở đôi tà áo,
Hò hẹn lâu rồi — Em nói đi.*

*Em muốn đôi ta mộng chốn nào ?
Ước nguyện đã có gác trăng sao.
Truyện tâm tình : dưới hoa thiên lý,
Còn lối băng khuâng : Ngõ trúc đào.*

*Em chẳng tìm đâu cũng sẵn thơ,
Nắng trong hoa, vói gió bên hồ
Dành riêng em đấy. Khi tình tự,
Ta sẽ đi về những cảnh xưa.*

*Rồi buổi ưu sầu, em với tôi
Nhìn nhau cũng đủ lãng quên đời.
Vai kẻ một mái thơ phong nguyệt,
Hạnh phúc xa xa mỉm miệng cười.*

ÂN TÌNH DẠ KHÚC

Đêm thân ái có muôn hoa hồng nở,
Em tới đây tình tự một đôi lời.
Hồn phong hương trăm tuổi mộng hai mươi,
Ta nói khẽ đủ hai lòng nghe rõ.
Tình chẳng xa xôi mà lời giảng gió
Đến làm chi thêm nhạt giấc mơ này ?
Nói đi em, từng ý nhỏ mà say,
Từng rạo rức cánh lòng hoa đang mở.
Từng xao động vô cùng trong nhịp thở,
Từng mê ly qua một thoáng môi cười.
Cả rạo rức thương nhớ đấy, em ơi !
Cả thao thức mạch đời trong tiếng nhẹ.
Ôi bát ngát trái tim hồng nhỏ bé
Nghe làm sao ân ái điệu rung trời ?
Nói đi em, cho từng mảnh sao rơi,
Từng vũ trụ tắt dần trong lồng ngực.

Xin hãy để cả mình em thồn thức
Trên tay này mở sẵn đón thân hoa.
Gió ân cần trộn lẫn tóc hai ta,
Gió đầm thấm giúp đôi hồn phơ phất.

Anh say ngất tình em trong khóe mắt
Say hương thắm trên mái tóc tơ nhung.
Cặp môi em, xuân thắm nét hoa rừng.
Anh mê uống nhụy thơm tràn vị ngọt.

Nói đi em, lời tự tình thán thốt.
Hẹn ngàn năm trong một phút êm đềm.
Lời tự tình, em hãy nói đi em,
Lời tình tự cũng là lời hờ ngõ.
Đêm thân ái có muốn hoa hồng nở.
Phấn hương bay phơ phớt báo duyên lành.

Thơ ân tình, anh chuốt lựa mong manh.

MỘT TIỀNG EM

*Từ giã hoàng hôn trong mắt em,
Tôi đi tìm những phố không đèn.
Gió mùa thu sớm bao dư vị
Của chút hương thầm kia mới quen.*

*Cùng bóng hàng cây gặp giữa đường,
Án căn tôi đến ngõ tình thương.
Bao nhiêu hoài bão, bao hy vọng,
Nói hết cho lòng nhẹ mỗi vương.*

*Rồi đây, trên những lối đi này,
Ta sẽ cùng ai tay nắm tay...
Nhịp bước năm cung đàn ảo tưởng
Buông chìm tâm sự nửa đêm nay.*

*Từng bước trôi cùng trăng viễn khơi,
Thâu đêm, chưa hiểu mệnh ai cười.
Nụ cười gửi tự thiên thu lại,
Tiền kiếp nào xưa, em hé môi?*

Dĩ vãng nào xanh như mắt em ?
Chao ôi ! Mâu tóc rợn từng đêm !
Hàng mi khuê các chìm sương phủ
Vội vội ngàn sao nhạt dáng xiêm.

Kỷ niệm thơm từ năm ngón tay,
Trắng lên từ nét gọn đôi mày.
Bông hoa huyễn ảo nghiêng vầng trán,
Chưa ngát ân tình, hương đã bay.

Sóng biển nào nghe thấu nỗi niềm ?
Sóng đâu còn khóc mát thâm nghiêm ?
Lòng ơi ! hoài vọng bao giờ nổi
Tham thẳm trùng dương một tiếng « em » ?

Nhẹ bước chiêm bao, trường lạc đường.
Rưng rưng mùi phấn bồng ngùi thương.
Sương đậm vạt áo mong manh lệ,
Sao rung bay vào tóc da hương.

Đi đi đi về
còn một mùa
hạt bụi, hương cỏ
còn sao say nằm ngủ dưới hoa.

KHI LÒNG ĐẨY HƯƠNG

Gắn gũi nhau rồi,
Xin em cùng vui.
Thu may áo cưới
Tặng em và tôi ;
Áo dệt tơ trời,
Thêu toàn nắng mới,
Thơ bay nụ cười.

Mấy ngày có hoa,
Rước em sang nhà.
Bướm vàng đưa lối,
Bốn bề chim ca.

Bên này là Thu,
Bên ấy là Thơ,
Tôi ra đón gió,
Xin em hãy chờ...

Gió ở bên nào ?
Gió nhủ làm sao ?
Em ra cửa nhỏ
Trông nắng hoa đào.

Rước em sang nhà,
Trời thu bao la,
Mùa thu niên thiếu
Có nắng thướt tha,
Và mây yếu điệu
Làm dáng xa xa.

Nắng cười nửa miệng,
Nắng cũng đồng tình.
Ôi phút thần linh !
Ngây đi không tiếng.
Và tôi cầu nguyện,
Cho hồn thu xanh.

Mộng xẽ hoàng hôn,
Xin em ngồi lại.
Mười ngón tay thon
Mở trang thần thoại
Bát ngát linh hồn.
Chiều thu tàn hôn
Lừng hương nhiệt đới,
Một nét môi son
Tím màu hoa đại.

Chiều nhẹ chiêm bao
Ngập ngừng áo mỏng,

Có trăng hoài vọng
Cùng mây tiêu dao,
Có một vì sao
Ghé vào giấc mộng.
Tóc em gió lộng
Bay hương ngọt ngào.

Gió lạc theo mây
Và mây theo gió,
Ôi bóng đêm say
Thơm từng hơi thở,
Từng hơi thở dài.
Em hơi ! nghiêng vai,
Ngả đầu chút nữa,
Xát vành tóc mai,
Kề đôi lòng nhỏ,
Đôi lòng cùng bay...

Hương thăm phơ phất
Trên ngón tay ai ?
Một thoáng u hoài
Nào nùng khóe mắt.
Hoa cau ngây ngất
Cười trắng đêm dài,
Mộng xóa trên vai
Là mùi thiên lý.
Linh hồn hoa huệ

Còn ở trần ai,
Tâm sự hoa nhài
Xin đừng e lệ.

Bông hồng phong nhụy
Mơ suốt canh trường.
Bóng dạ lan hương
Hiện hình tuyệt thế.
Hoa ngâu thù mị,
Hoa mộc hiên lương,
Ngọc lan thanh quý
Ngủ mê đầu tường.

Tàn đêm trắng xẽ,
Nâng tà áo sương,
Thấy hoa đầy lệ
Và lòng đầy hương.
— Hỡi em mến thương !
Có nghe trời bề
Tương tư dậm trường ?
Hoa cỏ mệnh mang
Nổi lời ước thệ
Trọn mùa yêu đương.

NỤ CƯỜI THƯƠNG NHỚ

*Thu về, em đã gặp thu chưa?
Giải nước trường giang lạnh mấy bờ?
Thoảng bóng hoa buồn in lối cũ,
Dặm đường mơ tưởng bước em xưa.*

*Tôi mãi tìm thu mấy bữa nay,
Mới nên sầu mộng, nhớ nhung này.
Tưởng trong thao thức, lòng giăng gió
Đều nói cùng em : Yêu lắm thay !*

*Từ trái đồi xanh, xanh mãi đâu
Trở về đồng nội ngát ưu sầu,
Hương thơm ngây ngất, hồn hoa cỏ
Hằng viễn hoài em xa cách lâu.*

*Màng nhớ mong em, rừng đã vàng,
Dáng chiều giục giã cửa đài trang.
Cầm thương nhan sắc, mờ thu thủy,
Phơ phất trùng dương khói ải quan.*

*Nước buồn cũng bởi mắt em xanh,
Hồ biển rung rung biếc mấy thành?
Em tự phương trời, thu gọi lại
Nụ cười thương nhớ, nét đan thanh.*

SÓNG NƯỚC ĐỒNG CHIÊM

Loang loáng thuyền khơi vệt nắng chìm,
Trùng dương vẽ bạc khắp đồng chiêm.
Một rừng nhiệt đới in lòng nước,
Tay với trời xanh, đặng cánh chim.

Trời nước kề vai lá lướt buồn,
Từng cù lao nhỏ nép sơn thôn.
Em đi, dãy núi nhìn ngây ngất,
Đá cũng tình si nhớ gót son.

Chưa khuất đầu non đã cổ nhân,
Người ôi ! cho núi chuyển theo găn.
Vùng trăng mười bảy rừng rưng nhớ,
Con nước đầy vui lệ thủy ngân.

Em vượt Bồng-Sơn đến Tuyết-Sơn.
Đà Giang nghiêng nửa khế thu buồn.
Sông xanh tỏa bóng hàng mi rợp.
Con mắt trao vẽ nẻo viễn thôn.

Tinh đến bên người, núi chắn ngang,
Tà dương mái tóc ngút mây vàng.
Bỗng nghe lạc trận mưa ngàn đờ,
Cả một mùa thu đã quá giang.

Sóng tóc rừng mưa gọn trập trùng,
Nghện ngào từng tiếng nấc thu không.
Sương pha áo mỏng gãy non bạc,
Chiều lặng soi gương, xót má hồng.

Chiều lại chiều mưa, nước ngập đồng,
Mộng vàng hoa mướt rụng ven sông.
Đợi em từ mấy phương bèo rạt,
Mưa lợt chiêm bao, tóc rối bông.

Giã mộng đêm nào cũng gió mưa,
Gối chăn như hải đảo vô bờ.
Sóng dâng bốn vách sầu nghiêng bóng,
Thoáng ngọn đèn trôi ánh mắt xưa.

Vọng tiếng chim đêm. núi nhớ rừng,
Đồng chiêm nghe cũng thủy triều dâng.
Dài thương mặt nước mênh mang gió,
Lông bông trôi ra biển mây trùng.

BÀI HÁT MÙA THU

Hôm nay có phải là thu ?
Mây năm xưa đã phiêu du trở về.
Cảm vì em bước chân đi,
Nước nghiêng mặt ngọc lưu ly phớt buồn.
Ai về xa mãi cô thôn,
Một mình trông khói hoàng hôn nhớ nhà ?
Ngày em mới bước chân ra,
Tuy rằng cách mặt, lòng ta chưa sâu.
Nắng trôi vàng chảy về đâu ?
Hôm nay mới thực bắt đầu vào thu.
Chiều xanh trắng bóng mây xưa,
Mây năm xưa đã phiêu du trở về.
Rung lòng dưới bước em đi,
Lá vàng lại gọi phân ly mất rồi !
Trời hồng, chắc má em tươi,
Nước trong, chắc miệng em cười thêm xinh.
Em đi hoài cảm một mình.
Hai lòng riêng để mỗi tình cô đơn.
Hôm nay tưởng mắt em buồn :
Đã trông thấp thoáng ngon cùn, bóng sương.
Lạnh lùng chàng, gió tha hương ?
Em về bên ấy, ai thương em cùng ?

CHỚP BỀ MƯA NGUỒN

Có kẻ nghe mưa, tránh mối sầu,
Vắt tay chờ mộng suốt đêm đầu.
Gió từ sông lại, mưa từ biển,
Không biết người yêu nay ở đâu ?

Tôi ngủ bàng khuâng một gối buồn,
Giường lênh đênh nổi giữa băng sơn.
Xoay mình, giận mảnh chấn hồ hững,
Tuyết phủ, sương dâng một nửa hồn.

Người ta xa lánh cả tôi rồi !
Trở gối, nghe hồn động biển khơi,
Xa bạn, xa lòng, xa mắt đẹp,
Gió mưa dòng tóc đung vành môi.

Dĩ vãng dăm mưa lén bước về,
Áo trùng, mây tỏa, mặt sầu che.
Run tay ấp nửa bàn chân lạnh,
Thương những con đường mưa cuốn đi.

Gió táp ba canh mộng thở dài,
Lùa mây bên gối. xuôi bên vai.
Cô đơn, tay níu trời khung cửa,
Đèn phố nhòa trong nước mắt ai ?

Lác đác trong mê rừng tiếng đàn.
Hồn ai khóc rợn bốn giây oan ?
Gót chân thừa ấy vào mưa gió,
Còn thoảng hơi sương đậu cánh màn.

Có lẽ Tình đi lạc mất nhà,
Lặng nằm tưởng đến một tên hoa.
Ngần ngor thương mãi vắng trăng lặn,
Hoài vọng nghe rung một tiếng gà.

Ai đến đây buồn chơi với ta ?
Ngon đèn tâm sự thấp trong nhà.
Trời gần mái ngói hay xa nhỉ ?
Truyện nở ân tình, đêm nở hoa.

VÀO THU

*Giữa đêm lòng bỗng hoang vu,
Gối chăn nghe cũng tình cờ quan san.
Bước thu chùng sớm lìa ngàn,
Nhớ giấy nguyệt lạnh, cung đàn thương hoa.
Em về rũ tóc mưa sa,
Năm canh chuốt ngón tỳ bà khói sương.
Rời tay nhịp phách đoạn trường,
Hồn đêm nay thấm mùi hương năm nào ?
Sầu che nửa mặt chiêm bao,
Dòng mưa, thu lệ chìm vào phấn son.
Nét mây cong vút núi non,
Mông mênh xiêm trắng linh hồn vào thu.*

ÂM CÚNG

Mưa bay ! Mưa bay !
Bão táp suốt ngày.
Ta buồn, ta lạnh,
Ta nhớ ai đây ?
Ngoài trời sương bạc,
Gió lùa cành cây,
Cửa phòng ta khép,
Quạnh hiu trong này.

Tôi chờ giấc mộng,
Tôi chẳng chờ em,
Thì em chợt đến,
Tiếng chân ngoài thềm...

Mưa bay ! Mưa bay !
Một hôm trời bão,
Em đến chơi đây,
Nước đầm vạt áo,
Lạnh lòng lắm thay !

Em vào cùng gió,
Em đến cùng mưa.
Chiều tối bao giờ ?

Bóng vào cửa sổ,
Lòng em để ngỏ,
Lọt câu hững hờ.

Em bớt lạnh chưa ?
Lòng tôi kể đó :
Một ngọn đèn đỏ,
Đôi lòng đêm xưa.
Em ngồi em nhớ,
Tôi ngồi tôi mơ :
Một đời nho nhỏ,
Một phòng xinh xinh,
Cảnh trời mưa gió,
Và hai chúng mình...

Mưa bay ! Mưa bay !
Ấm cúng trong này.
Một hôm trời bão,
Em vào chơi đây.

GIÁP MẶT PHÙ DUNG

*Trong im lặng, tôi rùng mình nín thở,
Cầm tay em, nâng từng ngón tay hoa.
Tình yêu tràn trong thớ thịt, làn da,
Tình yêu rợn từ đầu mày, chân tóc.
Thoáng nét sương, nụ cười in khuôn ngọc.
Em băng khuông hé nửa cặp môi hồng,
Mắt nhắm nghiền, và sóng ngực rung rung,
Hơi thở ấm nồm nùng hương phẫn đại.
Mặt giáp mặt đè hai lòng tê tái,
Tôi điên rồ uống hết vị hoài nghi
Trên môi em — Hai dòng lệ dầm dìa,
Hai ngực ép tới vô cùng đau đớn.
Tôi e ngại từ nét mi sâu gọn,
Tôi xót thương từ sợi tóc thơm nồng.
Em là người như một cánh hoa rung,
Tôi kháng khí — ôi cõi đời tiêu tán !*

*Khi tỉnh lại, trông thấy trời sán lạn,
Con đường đi bằng nở ánh muôn hồng.
Em tuyệt trần đã mở lối thiên cung,
Tôi sững sốt hái nụ tình phong nhụy.*

*Từ buổi ấy, mê một làn hương quý,
Tôi ra đi, chưa biết sẽ về đâu?
Thấy quanh đây toàn xác thịt âu sầu,
Toàn những đáng hoa phai buồn ủ rú.*

*Ôi hương sắc một thân hình nương tử !
Cặp mắt thu và đôi má mùa xuân.
Ôi ánh thiên hương một buổi yêu gần !*

XIN HÃY YÊU TÔI

Xin hãy yêu tôi, những lòng thiếu nữ !
Tôi chép thơ ca tụng miệng hoa cười.
Ôi những nàng như liễu, mắt xa xôi !
Yêu tôi nhé, tôi vốn người mê đắm !
Xin hãy yêu tôi, những lòng hoa thắm !
Xuân đã hồng, thu biếc. tôi làm thơ.
Cửa phòng tôi giăng lưới nhện mong chờ,
Buồn phơ phất mới trông chiều, ngóng gió.

Tôi vẫn ở một phòng sâu bé nhỏ,
Riêng một đèn, một gối, một tình yêu.
Đời của tôi là giấc mộng ban chiều.
Tôi lấy bút vẽ con đường vũ trụ.

Em có má hồng dạo lòng qua đó.
Bởi vô tình không biết đẩy mà thôi :
Trời của tôi mà Thu cũng của tôi,
Đề em tới em làm người khách lạ.
Miệng kia xinh sao tình lơ đãng quá !
Tôi không yêu sao có má em hồng ?
Tôi không buồn sao có mắt em trong ?
Tôi không mộng sao có lòng em đẹp ?

Nay đến trước xin yêu, hôn khép nép,
Tự trời xanh rơi xuống để gần em.
Một tờ hoa dính ước gửi thơ kèm,
Si tình thế vậy mà hiu quạnh mãi !
Yêu tôi với ! tôi làm thơ ân ái
Đề yêu người và cũng đề người yêu.
Đề các em qua từng bước điểm kiều
Trong cảnh nước non tình tôi xếp đặt.

Ngày hôm nay cánh bướm vàng phơ phất,
Các em đi tha thướt, áo màu hoa.
Đời đua vui, tôi buồn ở trong nhà,
Tình chép mãi, thơ sâu như châu lệ.

Các em dịu dàng sao tàn nhẫn thế ?
Mà lòng tôi hoài vọng cứ đa tình !
Hãy yêu tôi vì tôi biết em xinh,
Tôi biết khóc để cho Tình cảm động.
Hãy yêu tôi vì tôi làm nên mộng,
Hãy yêu tôi vì tôi dệt nên trời.
Em đi trong trời mộng đó, em ơi !
Theo áo nhẹ, bay cao hôn vũ trụ.
Xin hãy yêu tôi, những lòng thiếu nữ !
Một hôm nay Tình ghé bến Thu Hồng,
Tôi khổ rồi, em có thấy yêu không ?

TÂN HƯƠNG

*Có chàng mang lòng thương
Đi dạo muôn con đường,
Một hôm dừng trước mộng,
Yêu nàng tên Tân-Hương (1).*

*Nàng nhìn như ý sớm,
Nàng cười như tình xưa.
Áo nàng : hoa vẽ bướm
Đẹp cả giấc chàng mơ.*

*Và đêm đêm chàng gọi :
Tân-Hương ! Ôi Tân-Hương !
Và ngày ngày chàng nói
Chuyện yêu cùng chuyện thương.*

*Chàng đi ngoài hiên mưa,
Cô nàng ngồi trong cửa.
Tóc liễu buồn phất phơ,
Miệng hoa cười một nửa.*

*Đài gương không e lệ
Giữa kinh thành ngựa xe.
Cô Tân-Hương thùy mị
Không nấp bóng màn the.*

(1) Đây chỉ là một cái tên trong thơ, không chỉ định riêng ai ngoài cuộc đời thực tại.

— *Tân-Hương ! Ôi Tân-Hương !*
Tên nàng như hoa đẹp.
Chàng là bướm tơ vương
Nên chàng là Hoài-Điệp...

Vâng, chàng làm thơ bướm,
Nàng nhẹ lòng như hoa.
Chỉ chút tình hôm sớm,
Chỉ nụ cười thoáng qua.

Xuân nào như xuân mới ?
Hương nào như hương xưa ?
Lòng chàng không có tuổi,
Duyên chàng se tình cờ.

Chàng nhặt từng cánh hoa,
Giữ từng con bướm ép.
Mùa xuân chàng không già,
Mùa thơ chàng vẫn đẹp.

Gặp nhau rồi mến thương,
Tôi không buồn, không nghĩ.
— *Có anh chàng thi sĩ*
Tương tư cô Tân-Hương...

DUYÊN PHƯỢNG HOA

Một độ tôi ngồi thương khóc hoa
Cửa chiều hiu hắt nắng xuân tà.
Nhớ người năm ngoái, năm xưa mãi,
Nhớ nụ cười xuân thấp thoáng qua.

Lòng gửi sầu theo mây gió bay,
Trông thời gian, đề bóng hao gầy.
Trái bao đêm biếc tàn sao lẹ,
Trời kết duyên đào : Em tới đây.

Tôi thả chim xanh lượn trước nhà,
Điểm trang lòng, đợi ái tình qua.
Em đi, mắt có thơ mùa hạ,
Má phấn hồng in bóng phượng hoa.

Tôi mất trời xanh của tuổi thơ,
Nên yêu em cũng bởi tình cò
Gặp mùa hoa cũ trên đôi má,
Trong mắt em nhìn gặp bóng xưa.

Tôi ngần ngại từng buổi tịch liêu,
Con ve hoài cổ thở than nhiều.
Điều trường sầu vọng lên cao vút,
Đời sắp về xưa : Em hãy yêu.

Em yêu tôi và ta yêu nhau
Tôi lại say như buổi hạ đầu.
Cánh phượng hồng cùng tơ nguyệt bạch
Xin em ghi giữ thuở tôi sầu.

SÓNG TÂY HỒ

*Gặp buổi cùng em chung một thuyền,
Mới hay gần gũi cũng là duyên.
Nước Tây-Hồ trăm tư mặt ngọc,
Chẳng gió giăng nên chứa ước nguyện.*

*Em nói, em cười vắng tiếng oanh,
Hồn tôi bay theo khói kinh thành,
Mộng ngoài sơn hải, làm mây trắng,
Trường bóng hồ như bóng mắt xanh.*

*Em im lời nói lúc hoàng hôn,
Vì thấy hồ kia nổi sóng cồn.
Trước mắt ta : trời tình, nước bạc,
Khuất bờ dương liễu, bóng hoa thôn.*

*Một giang sơn ấy với đôi lòng
Bên cạnh Tây Hồ, thỏa ước mong.
Tôi bắc cầu hoa, làm thủy tạ,
Mỗi chiều ngồi ngắm mắt em trong.*

*Sen bạch, sen hồng của chúng ta
Mà bông chưa mở, cánh chưa già.
Trong vùng gió đọi, hương chờ ấy,
Lòng tưởng cùng ai đã dạo qua.*

*Trăng Tâm Dương cũ, nguyệt Cô Tô...
Tình chẳng xưa, mà cảnh giống xưa.
Ta dạo thuyền đây — ai nhớ lại
Đình hoa Yên Phụ, sóng Tây Hồ?*

SÂM THƯƠNG SẦU NHẠC

Nhớ đêm qua, nguyệt lên đầu cành,
Vàng thừa nhật, bóng cây lê xanh.
Nhớ đêm qua ngấm vì sao rụng.
Nên tình cờ biết mộng tàn canh.

Buổi ấy, tuy rằng truyện sánh đôi,
Người bên hiên mà tưởng bên trời.
Dưới hoa, đối mặt nhìn giăng tỏ,
Hoa khách tình — ôi nguyệt viễn khơi !

Lời nói trong đêm thấy ghen ngào,
Ta lây chung buồn của hồ ao.
Tiếng côn trùng xót xa ánh nước,
Nửa mặt trăng thương khuất lá đào.

Người gái ngồi kia cất tiếng ngâm,
Một thiên ai oán, mấy câu trầm.
Thoáng nghe, chợt tưởng hồn sơn cước,
Cảm nỗi tiêu vong. đến khóc thầm.

Ấy đêm sâu nào được gần em,
Đề thấy hai lòng cách biệt thêm.
Tiếng ngọc hương không tỉnh, không ý,
Nói chi, cho lạnh bóng trăng thêm ?

Tôi làm như kẻ nhớ phương nào,
Chẳng dám nhìn em. chỉ ngắm sao.
Cây ngậm ngùi với người không tiếng,
Cùng trông giăng xuống đề sâu cao.

Tôi đợi giăng về bên phía tôi,
Đề sâu in bóng chỗ em ngồi :
Hai linh hồn vào chung một mộng,
Hai bóng người làm một bóng thôi.

Em hiểu rằng tôi yếu đến đâu.
Khi trăng sơ ý xẽ ngang đầu.
Hồn đêm chợt thoáng qua làn mắt,
Tôi ngẩng nhìn em một thoáng mau.

MÁI TÓC VIỄN PHƯƠNG

Đêm hè ngồi nhớ giăng sông,
Nhớ em tà áo nhạt hương chưa về.
Cánh rừng, cánh cá sơn khê,
Em ơi ! giữ mái tóc thề cho xanh.
Thuyền mây từ bỏ kinh thành,
Bến vàng hù quanh cũng đành tiễn đưa.
Biển ngoài : núi cũ, thông xưa,
Tịch dương đã trải, nắng mưa đã từng.
Sầu lên bến cát rừng rưng,
Mây trường sơn lại vượt rừng tới đâu ?
Người đi đôi sắn, nương dâu,
Buồn quan san, một con tàu về xa.
Nhớ xuân từ độ còn hoa,
Nhớ em từ độ thướt tha suối thề.
Xa trời, lưu lạc hồn quê,
Có phai, xin đừng ngày về hãy phai.
Viễn phương mái tóc bay dài,
Nghiêng vai sương lạnh, thương hoài vầng trăng.

ĐƯỜNG KHUYA TRỞ BƯỚC

Tôi đến đêm xưa, Em vắng nhà,
Trắng vàng, mây bạc, sâu như hoa.
Tôi từ viễn phố rời chân lại,
Chỉ thấy sương nhiều như lệ sa.

Ở cũng băng khuâng, đi chẳng đành,
Đêm trời, sao cũ sáng long lanh.
Lòng ta ngấm truyện mười phương vậy :
Người gái khuê phòng kia mắt xanh ?

Tôi cũng chưa đi hết dặm đường.
Đời dài, mới đến nửa sầu thương.
Một đêm trở bước cho lòng nghĩ,
Sao biếc rơi tàn mộng phấn hương.

TIẾNG DƯƠNG CẨM

*Chiều nắng say, con bướm vàng thơ thần,
Bên nhà em hiu hắt tiếng dương cầm.
Hồn ai xưa khóc lại giữa thanh âm ?
Mỗi sâu ấy biết em còn tưởng nhớ ?*

*Tôi nghe rõ buổi chiều hoa nức nở,
Ôi tay buồn em để tiếng vàng rơi !
Vô tình sao ! Em rung phím lòng người,
Bao thương nhớ chiều nay vẽ quá khứ.
Nhớ từ đâu, có một chiều khách lữ,
Trong hương đàn vương mãi ánh hương ai.
Ôi mắt xanh, mây lạnh, ánh mi dài,
Người khuê nữ tóc buồn như suối chảy.
Và tay trắng trên phím ngà run rẩy,
Và hồn sâu tan rụng với hồng sa.*

— Anh van em ngừng lại khúc đàn hoa,
Nương tay nhẹ, gieo một lời vĩnh biệt.
Anh van em chớ sầu trong mắt biếc,
Cho hồn ai thôi nhớ chút ly hương.
Chiều hôm nay thồn thức nắng bên tường,
Và lời gió cũng run bằng cánh bướm.
Em không thấy u hoài như sóng gợn,
Tự lòng anh rung lại mấy thanh âm ?

Bên nhà em hiu hắt tiếng dương cầm.

ĐẠ HỘI

Đèn quanh Thủy-tạ, hội đêm hè,
Em đến phương nào ? Đây ngựa xe.
Đầy nước hoa chìm, giăng ần hiện,
Thơ phòng Khánh Tiết, nhạc Schubert.

Mời các cô em trang điểm vào,
Má hồng gợn chút mới thành tao.
Thuyền thơ anh đợi nghiêng linh tứ,
Ngàn chiếc hôn bay, thoảng phẩn đảo.

Khiêu vũ đêm nay, Mộng trá hình,
Trong vườn Quên Lãng, áo ai xanh ?
Lông ai hóa bướm Phù Tang nhĩ ?
Ta chọn nhũm hoa, lẫn Ái Tình.

Tha thướt trời Tây, gái đẹp về,
Phương này ta hẹn với Tây Thi.
Thẹn đâu trình bạch bàn tay phẫn ?
Tuyết nguyệt dài chăng, phải đợi kỳ ?

Tuổi hạ giăng tròn, em vẫn si,
Lãng lơ, ai nép mặt hoa quỳ ?
Phượng Liên nàng ấy điên vì mộng.
Lạc gió thần tiên : kịch Shakespeare...

SUÔI DÒNG MỘNG ẢO

*Chim hồng về khu rừng cũ,
Xuân ấy hai lòng mới yêu.
Cùng hoa, bướm trắng sang nhiều,
Nắng thơm những chiều tình tự.*

— *Xin em ngồi trên nhung cỏ,
Nghe suối ca vui nhịp nhàng.
Anh ru cho hồn em ngủ,
Bằng điệu ca sang điệu dâng.*

*Chim xanh về khu rừng cũ,
Hè tới, hai lòng còn yêu.
Cỏ thơm mọc đã cao nhiều,
Cành mộng bao nhiêu hoa đỏ !*

— *Nếu bước chân ngả cỏ mới,
Xin em dựa sát lòng anh.
Ta đi vào tận rừng xanh,
Vớt cánh rong vâng bên suối.*

Lá đỏ rơi trong rừng cũ,
Thu về, hai lòng còn yêu.
Đường tình trải một lần rêu,
Ngơ ngẩn hồn chiều tư lự.

— Em có lên sườn núi biếc,
Nhặt cánh hoa mơ gài đầu.
Này đôi nai vàng xa nhau,
Có tiếng gọi sâu thẳm thiết.

Chim buồn xa khu rừng cũ,
Đôi núi trập trùng cỏ rêu.
Hai lòng nay đã thôi yêu,
Có tiếng suối chiều nước nở.

— Em không nghe mùa thu hết ?
Em không xem nắng thu tàn ?
Trời ơi ! Giọt lệ này tan,
Là lúc linh hồn anh chết !

LIÊN TƯỜNG

Ý chiều ngây ngất màu hoàng cúc,
Sao mắt Thu buồn dáng Hạ xa ?
Ta nhớ mà thương người sử nữ,
Áo mùa thu đọng sắc kiều hoa.

Nước cũ rưng rưng màu ngọc trắng,
Mây ngày xưa tỏ. nguyệt xưa trong.
Người xưa lẫn dáng tình sương tuyết,
Riêng cặp môi kia ánh nét hồng.

Ta nhớ giếng hoa ngày hạ trước,
Nhớ hồn thảo mộc lẫn mùi hương.
Nhớ màu xiêm áo người thay đổi,
Những cánh hồng chen với cánh sương.

Người đẹp ngày xưa tên giống hoa,
Mùa xuân cây cỏ biếc quanh nhà.
Thùy-hương phảng phất sen đầu hạ,
Lên bước trang đài tới gặp ta.

Yêu điệu phương Đông lướt dưới đèn,
Ta nằm mộng đẹp đêm thần tiên.
Dáng xuân nghiêng mặt cười không tiếng,
Lừa hạ lên rồi -- ôi ý liên !

HOÀI NIỆM

Chiều mùa đông
Đốt ngọn lửa hồng
Ta đọc tập thơ sâu, cười với bóng.
Khói thuốc xanh bay về hư không.
Trăng lên đầu phố vắng
Ồ bóng ta say !
Bóng với ta cùng im lặng
Cốc rượu ngọt uống cay nồng.

Bạn là người bạn chung tình,
Gần nhau không hẹn.
Lòng giữ nguyên hương hoa bình minh.
Bên đèn tâm sự,
Bạn với tôi như đôi hồn viễn xứ,
Đôi bóng phù du,
Không dung mà thương nhớ,
Không đau mà ngăn ngại.
Rủ bướm chim theo vào giấc ngủ.
Thả sâu trên con thuyền mây đưa.

Trời giăng sao tỏ
Đêm mùa thu

Cửa phòng tôi bỏ ngõ
Giấc mộng tôi hững hờ.
Ta biết giăng buồn ngày ta còn nhỏ,
Ai biết ta buồn vì lòng ngày thơ ?
Nhìn cuộc đời
Tin rằng hạnh ngộ,
Bạn yêu giăng và tôi yêu gió,
Cười nụ cười đơn sơ.

Bạn với tôi xưa
Đứng bên hồ,
Nhắm chung mộng,
Án ái cùng Thơ.
Đêm hoa cảnh nguyệt,
Gió giăng xao động ngoài màn.
Bạn hát bài ca phóng đãng,
Cười lên trắng xanh, tôi dạo đàn.
Xuân đến giấc mơ đầy thiếu nữ,
Ta nằm ta ngủ,
Lệ đa tình chứa chan.
Ôi thời gian ! thời gian tình tự,
Mặc nỗi lòng người bi hoan.

Mộng cung tần
Xoay nghiêng mặt gối,
Ai cười ? Ai nói ? Ai xên ca ?
Lênh đênh nước biển trắng nhòa,

Những vì sao lạ đã sa xuống gần.
Trời buồn giáng điệu giai nhân,
Trái đất xoay vần — đứng lặng mà nghe :
Rạt rào sóng nhạc pha lê,
Đêm tàn, núi đổ. ra đi một mình.
Ra đi ! Ra đi ! Đòi ngủ cả,
Vào cuộc luân chuyển ân căn của các hành tinh.
Ôi những trời sao mùa hạ !

Vẽ đâu ? Vẽ đâu những mảnh sao sa ?
Vẽ đâu nữa cả bóng hai ta
Lạc vào tục phở
Nhịp bước giang hồ ca ?
Ảnh hoa đêm hay tàn đèn rụng
Trong những ca lâu đây huyền ảnh với đàn bà ?

Lòng đã đi qua
Biết bao quán trọ là nhà.
Ta tiếc thương gì quế hương đã mất ?
Giang sơn đây
Trong buổi chiều tà
Gọi hồn ta về cười ngầy ngất,
Rung sắc hồng pha.
Xây Đò Kỹ Nghệ Thuật.
Ôi những phở trường sâu đi mất về đâu ?

Ngày tàn, gió thổi,
Tôi mất Tình Yêu
Tôi mất người yêu.
Bên sông hoa rụng từng chiều,
Lòng tôi không nổi,
Thương vì trái đất cô liêu.

Tôi nói làm chi ?
Anh nhớ làm chi ?
Lòng tôi đây và lòng anh đó
Nghe câu chuyện sầu dài sao chẳng diên mê ?

Một buổi anh về,
Trúc gãy, liễu rủ.
Ôi câu chuyện huyền vi
Trong lòng năm mộ,
Tôi muốn nghe,
Và anh muốn nghe !
Ôi những bước u hồn về ảo phố,
Anh đã đi
và tôi sẽ đi !

LẠNH MÙA ĐÔNG CŨ

Thu hết rồi đây, thu sắp hết !
Ngoài kia cành rụng — Em nghe không ?
Sông vàng đổi gió đều hiu cữ.
Bụi cuốn dâu xanh, bãi cát hồng.

Em đã nghe lòng lạnh lắm chưa,
Khi con chim biếc cúi bên hồ.
Lững lơ đầy nước, cành rong gọn.
Thuyền lá tre vàng trôi gần bờ ?

Em đã cho lòng thương nhớ chưa ?
Khi chiều sương bạc, ánh sao thưa,
Một đàn chim nhỏ bay về tổ,
Có tiếng chuông chùa rung cõi xưa.

Em đã buồn thêm được chút nào ?
Mà lòng tôi rộng biết là bao !
Nghe trong xác lá hồn tôi rụng.
Mưa nức từng cơn tưởng lệ trào.

Em có vì thu gieo lệ không ?
Tôi vẽ, sớm gặp bóng sang đông.
Chiều xưa nắng hạ, chiều nay lạnh.
Mà chữa yêu thêm đã chết lòng.

GẶP NHAU LẦN CUỐI

*Khi tôi ngồi xuống ở bên em,
Giở tập thư xưa đọc trước đèn,
Vẫn ngọn đèn mờ, trang giấy lạnh,
Tiếng mùa thu động, tiếng mưa đêm.*

*Gặp nhau, còn lạ nét môi cười,
Em đến như người bạn cũ thôi.
Trận gió năm nào chưa ngớt thổi,
Mà nghe hồn gió lạc xa khơi.*

*Em hãy ngồi im — khuya đã lâu,
Phút giây tâm niệm tưởng như sâu.
Ngón tay nào nuốt tàn hương bướm,
Gỡ cánh hoa phai lá mái đầu.*

*Đèn nhỏ, sương pha lạnh mắt người,
Lạnh vương từ sợi tóc buông rơi.
Lìa vai, kỷ niệm bay mùi phấn,
Nếp mặt hờn nghiêng lá hồ người.*

Mắt lặng nhìn nhau từ dĩ vãng,
Chợt xanh màu áo nhớ thương xưa.
Bóng em khoảnh khắc thành hư ảo.
Buồn lướt hàng mi thấp thoáng mưa.

Từng nhớ, từng thương, từng chạm đầu,
Từng chung dòng lệ thấm vai nhau.
Mà trong mắt liếc ngời non ải,
Nhịp thở ân tình cũng biến đầu.

Sương xuống nhiều thêm, thôi biệt ly !
Nhìn em lần cuối, tiễn em về.
Mưa buồn nở đẽ đường thu lạnh ?
— Đây áo quàng vai, em hãy che

BAO GIỜ EM LẤY CHỒNG

Tôi hiểu rồi đây em cũng đi
Như bao người gái đến xuân thì.
Mỗi đêm say tỉnh vài cơn mộng,
Trở giấc, lòng ơi ! buồn làm chi ?

Ôi biết bao giờ em lấy chồng ?
Đầu thu hay cuối một mùa đông ?
Bên người có ánh trăng, đèn mới,
Em nhận thơ lòng tôi nữa không ?

Hoa nở cô đơn, bóng động thềm,
Vườn xưa còn thoảng chút hương em.
Xót xa lá cỏ vương mùi tóc,
Tà áo bay về, nhớ suốt đêm.

Em cũng như làn hương phấn kia.
Gió về rồi đến buổi chia ly.
Nhớ trong khung cửa, mong ngoài ngõ,
Như kẻ xưa buồn lối phượng đi.

Nhớ buổi người yêu, kẻ hững hờ,
Em là thực nữ chỉ mê thơ.
Còn lòng tôi đấy, em không rõ.
Chẳng đến dò thăm, chẳng muốn ngờ.

Mà chẳng tình chung cũng hẹn nhiều,
Lời em bay bướm, tưởng rằng yêu.
Vì ai làm đẹp mây trời thế ?
Tôi đợi tin thu sớm lại chiều.

Em ướp hương vào những giấy thư.
Tôi hôn lên chữ một đôi tờ.
Nghĩ rằng : Em gửi hồn thơm đấy.
Là bởi lòng kia đã ước mơ.

Mơ ước hiền như truyện trẻ thơ.
Hoài nghi từng nét mực phai mờ.
Chữ Yêu lượn nét hoa kiều diễm,
Tưởng thấy nghìn đuôi mắt hẹn hò.

Văng trắng vừa ngả bóng chung đôi,
Em đã xa như dĩ vãng rồi.
Tình cũng quan san từ đáy mắt,
Một hàng mi lặng, mấy trùng khơi.

Nghe động bàn chân, nắng tỏa hương,
Mong manh từng gợn phấn còn vương.
Em đi, nửa gối hoa tàn mộng,
Thương nhớ bay cùng mây viễn phương.

LỜI THỀ TRÊN GỖ

*Tôi đã gục đầu trên vai em,
Tìm trong dòng lệ chút hương chìm.
Mộng in sắc trắng bàn tay nhỏ,
Hồn vẫn e dè nép cánh xiêm.*

*Tôi đã nhìn sâu trong mắt em,
Soi màu trăng cũ lẫn vào đêm.
Thương nhau, sợ thấy trăng hờn tủi,
Nước mắt không ghi hết nỗi niềm.*

*Nghi hoặc chiêm bao, đợi giấc sâu,
Bướm bay vào mộng gặp hồn nhau .
Lời thề trên gỗ như sao rụng,
Sao có tan trong giọt lệ đầu ?*

*Tôi đã nghe từng thoáng giận hờn,
Nửa hàm răng thẹn lướt môi hôn.
Chiều mưa đình núi. vai nào lạnh ?
Sóng gió vòng tay hững hờn.*

Hơi thở gieo hoa quăn gót giầy,
Không gian chìm ánh mắt mây bay.
Hương thơm những nụ cười vô tội,
Còn đọng làn môi chút nắng say.

Em biết mùa hoa nở tận đâu ?
Hè sang trong một chiếc hôn đầu.
Rồi mai em khóc và anh khóc,
Thu sẽ về trên mái tóc sầu.

Anh vẽ cho em những giấc mê,
Chiêm bao nho nhỏ : lỗi đi về.
Đường khuya thủy mặc nhòa chân bước,
Áp má chia đôi mặt gối thề.

Tâm sự đêm nào thơm tóc nhau ,
Cánh tay vờn mộng gối chung đầu.
Em ơi ! Mấy kiếp qua rồi nhỉ ?
Tình già, thời gian có đổi màu ?

Em gọi tên anh, khẩn nguyện thắm,
Nét buồn khuôn mặt tạc trăm năm.
Tương lai nín lặng, thương văng trán,
Lời ghen trên môi, tắt vọng âm.

*Từng buổi chiều đi, nắng thoát hồn,
Mắt em ngáy ngủ khói hoàng hôn.
Mùa thu mái tóc xa vời vợi,
E cũng hao gầy vóc áo đơn.*

*Khát vọng còn nguyên lửa cháy rừng,
Ôi hồn lạnh các, mắt thâm cung !
Hồn ghen, nghiêng nát môi trào hận,
Nếp bóng nghe mưa đổ trập trùng.*

*Tình lẫn mùi hương vạt áo đêm ;
Nhớ em, nhờ cả gió giăng tìm.
Bao giờ trăng tới chia nguồn lệ ?
Và gió phương nào vẫn gọi em ?*

HỜN GIẬN

Em đến hôm nào như hoa bay,
Tình không độc-được mà đắng cay.
Mùa thu tàn nhẩn từ đôi mắt,
Mùi hương sát nhân từng ngón tay.

Em đến hôm nào như mây bay,
Gió mưa triển-miến từ nét mày.
Đường vào lòng nhau toàn sạn-đạo,
Bước chân tha hương từ đầu giấy.

Anh rỏ đôi dòng nước mắt say,
Trao em, không ướt trọn lòng tay.
Chiều đi, vai thăm đầy sương núi,
Lệ cũng phai hương tự lúc này.

Anh tiễn em sang giấc mộng nào ?
Giận lây tà áo cưới chiêm bao.
Lời nguyện không buộc vào mây sớm,
Em có nghe tình khóc dưới sao ?

Em đến, trăng rằm xanh bóng mây,
Em đi, trăng hờn cong nét mày.
Chiều qua, má hồng còn thơ ngây,
Chiều nay, hàng mi sương xuống đầy.

Thương nhau. gói trọn hồn trong áo,
Mất nhau từ trong tà lụa bay.

Mắt ngại nhìn nhau từng đêm dài.
Nhòa hương kỷ niệm, tóc thu phai.
Dòng sông bơ vơ tìm dĩ vãng,
Thuyền trôi băng khuâng về tương lai.

Anh hận bình minh. ngờ nắng hồng,
Hồn ghen bao nhiêu hoa mùa xuân.
Sánh vai nhưng không là vợ chồng,
Kể môi vẫn không là tình nhân.
Cười vỡ giấc mê đêm hợp cấn.
Vò nhau mái tóc đêm tân hôn.
Sính lễ không hòa đôi linh hồn,
Đỉnh ước không chung lòng cô đơn.

Thăm trách vầng trăng không biết sầu,
Ngàn sao theo em bay về đâu?
Oán cả không gian, thù cả mộng,
Ghen cả trời xanh trong mắt nhau.

Em đến hôm nào, mưa trên vai,
Chiều thu, sương đọng nét mi dài.
Nụ cười rung cánh hoa hồn giận,
Trong mắt em còn bóng dáng ai?

CÁNH CHIM DĨ VẮNG

*Anh trở lại con đường lên núi biếc,
Thương mây bay từ đó vẫn cô đơn.
Những bông hoa còn có nửa linh hồn.
Những lá cỏ nghiêng vai tìm mộng ảo.
Ôi nắng cũ nhạt mùi hương đã thảo !
Lạnh màu rêu, tảng đá nhớ chân đi.
Những cánh chim từ quá khứ bay về,
Tà áo mỏng chấp chờn phai sắc bướm.*

*Bài thơ nhỏ hôm xưa hồng nắng sớm,
Trên môi em, gió núi đã gieo vần.
Mùa hạ nào thơm mái tóc hoài xuân ?
Hơi phấn thoảng còn ướp say hình bóng.
Giấc êm ngủ, thơ anh về báo mộng,
Nhấn sao khuya soi lên nụ hôn đầu.
Ôi sườn non, mây lựa quần vai nhau !
Mỗi bậc đá nâng cao từng ước vọng.
Em chuyển bước, trùng dương nào cuộn sóng
Dưới bàn chân ? — Hồi hộp biển cây xanh.
Hương phất phơ chùm hoa mộng đầu cành,
Gò má thẹn một màu hồng hợp cần.*

*Hãy dừng lại hồi mùa hoa hồng phấn !
Mấy hoàng hôn, mái tóc đã sang thu ?
Chiu hàng mi, lá úa rụng tình cờ,
Tờ thư lạnh, gió sương bay dòng chữ.
Thương tâm sự, mưa sa vành nón cũ,
Anh ngờ em mang cả núi non đi.
Hoa quay đầu, cánh bướm cũng vu quy,
Nhòa nắng xẽ, nụ cười mây khói tỏa.*

*Ai trao gửi lời thề trên xác lá,
Đề vãng trãng tìm mãi dấu chân xưa ?
Ngôi sao buồn lên đỉnh núi bơ vơ,
Cành trinh nữ, thu xanh màu tóc lạ.
Lời ước hẹn dư âm truyền vách đá,
Em vội đi, hồn giận tiếng non cao.
Em đi rồi ! Then khóa cả chiêm bao.
Gãy vóc mộng, gói tròn manh áo nhớ.*

*Nhắc làm chi ? Ôi ! nhắc làm chi nữa ?
Em đi rồi, mưa gió suốt trang thơ.
Mây lia ngàn, e lệ cánh chim thu,
Con bướm ép thoát hồn mơ giấc ngủ.*

*Anh trở gót, hương đưa về núi cũ,
Theo mây bay, tìm mãi hướng trăng thề.
Nhắc làm chi ? Còn nhắc nữa làm chi... !*

TÂM TÌNH CUỐI NĂM

Từng cơn mưa lạnh đến dần,
Đời chưa trang điểm. mà xuân đã về !
Hứng hờ đề nước trôi đi,
Giấc chiêm bao hết, lấy gì mà say ?
Quê ai đắm ãm đâu đây,
Cho tôi về sống mấy ngày trẻ thơ.
Ước gì trăng gió đón đưa,
Mắt chờ gặp mắt, tay chờ cầm tay.
Cảm lòng, nhận chút hương bay,
Tình thương đất bạn, cỏ cây là người.
Quê nhà ai sẵn nụ cười,
Núi sông hồn hậu, mà Trời bao dung ?
Cho tôi về hưởng xuân cùng,
Bao giờ hoa nở thì lòng cũng nguôi.

THẢO DÃ XUÂN TÌNH

*Tiếng trống làng xa dồn mặt nước,
Tháng giêng, quê bạn, hội đêm rằm.
Hương đồng tình giãc, ta ngồi dậy.
Nhìn ánh trăng xuân đẹp chỗ nằm.*

*Trắng xóa vườn cam động bước ai ?
Bờ ao lấp lánh đóa sao cài.
Thơm thơm hoa bưởi như hò hẹn,
Yêu điệu hồn quê tóc chảy dài.*

*Thu nhỏ trời xanh, nét lá vờn,
Ngoài kia chìm giọt móc cô đơn.
Ai đi mái tóc đầy sao rụng,
Có thấy lời hoa cũng đượm buồn ?*

*Đây lúc hồ ao khẽ chuyển mình,
Chập chờn sương phủ miếu thần linh.
Mang mang tiếng ếch từ thiên cổ,
Nhớ một quê xưa thoáng chút tình.*

Nửa gối hoàng lan sực nước hương,
Ngờ như thảo mộc hiện quanh tường.
Long lanh cặp mắt sâu thôn nữ,
Nghiêng cả vườn trăng xuống mé giường.

Nhịp võng nào đưa chữu lá cành ?
Ôi màu thiên lý, sắc thiên thanh !
Vàng mưa dưới gót tằm xuân lượn,
Quấn quít tơ hồng, em với anh...

Trăng lên phơi phới ngọn xoan đào.
Lòng giếng chừng nghiêng sóng mắt trao ?
Nửa khép vòng tay, văng nguyệt thẹn,
Mây nhàu nếp lụa, rồi chiêm bao.

Mùi lúa, hương cau vẹn tiết trinh,
Mến thương, ôi nhịp thở chung tình !
Ba giăng, hẹn một mùa giăng tỏ,
Thao thức, lòng ta lại nhớ mình.

Lá ngọn tre vàng ngắt ngắt say,
Nhớ nhung dăng sóng lúa với đây.
Suốt đêm trăng đẹp vào chung gối,
Mộng thấy hồn hoa thấp thoáng bay.

HOA BAY VỀ NGÀN

Em đi, rừng núi vào Xuân,
Áo thiên thanh dệt trắng ngần hoa bay.
Búp lan dài mướt ngón tay.
Cả lâm tuyền nhớ gói giấy phong hương.
Nghe như đàn lá cung thương,
Bầy chim bên suối soi gương tự tình.
Cỏ thơm nếp lụa đồng trinh.
Mây giăng cánh bướm cho mình lên non.
Sông rừng uốn khúc lưng thon,
Nụ cười hoa dại nét son nẻo nùng.
Tình vương xóm Mán trập trùng,
Lòng như xuân tỏa hồn rừng hoang vu.
Cầu treo nổi nhịp tương tư,
Lắng trong cây lá, giấc mơ về ngàn.
Nắng soi ấm mái nhà sàn,
Hơi xuân ủ cánh phong lan nồn nà.
Óng vàng mái tóc tiên sa,
Cỏ đôi chải phớt lược ngà buông lời.
Nhớ về Bản nhỏ lưng trời,
Xuân đi, còn lẫn nụ cười trong mây.

XUÂN ẦM HƯƠNG RỪNG

*Thương em, trăng xẽ nửa vầng,
Mùa xuân thở ầm hương rừng trên vai.
Giang tay ôm bóng núi dài,
Đá thiên sơn có hồn ai tạc hình ?
Tiếng vang chim lạ gọi mình,
Huyền âm chín cõi u minh truyền về.
Sao chìm đáy mắt sơn Khê,
Màu đêm đã thú hôn mê tóc rừng.
Lửa sân linh loạn hoa dung,
Núi nghiêng vai áo cầm nhung đổi màu.
Hồn nào ngủ thiếp bông lau,
Bạc thời gian, cánh bướm sâu ngàn xưa.
Chập chờn khe liếp trăng mưa,
Bên Em, mùi phấn giao mùa còn say ?
Nửa vầng trăng, nét xuân gầy,
Ta mơ giấc ngủ còn ngáy hồn rừng.*

*Em đi, sâu núi chắt từng,
Gót chân từ thạch buông tròng sóng hoa.
Mây bay ánh mắt trăng ià,
Nồng hương cỏ dại, sương pha áo ngàn.
Người đi vào giấc mơ tan,
Ta soi dòng suối đêm tàn tìm nhau.*

TÌNH LẠI MỚI

Đã bao mùa xuân xa tôi rồi,
Em mới về đây ngồi cạnh tôi.
Đôi mắt, đôi môi ngày hạ ấy
Có cười vui nữa chẳng là vui !

Đâu biết lòng em còn trẻ thơ ?
Em không hờn giận để tôi ngờ...
Cuộc đời đi hết — tôi ngồi lại
Ngắm mặt buồn quen, hoa thừa xưa.

Chao ôi ! Lời nói được bao nhiêu !
Em ngủ đi em ! Xuân mộng chiều...
Tỉnh giấc nhìn nhau, tình lại mới,
Mà lòng yêu thế có là yêu ?

HY VỌNG CHIỀU XUÂN

*Vì em cho phép buổi giao thân,
Hy vọng ngày xưa lại sắp gần.
Màu tím hoa xoan — ôi hứa hẹn !
Cành tơ, lá ngọc, nắng chiều xuân.*

*Em nhớ làm chi hờn giận qua ?
Hôm nay hội ý, nắng sang nhà.
Xuân kia đề lữ mười ngày trước
Đã sắp xa lòng hai chúng ta.*

*Giấc mộng chiều nao vắng bóng anh,
Mắt em như nắng giải hoang thành.
Hồng lên má phấn, hoa bình tình,
Xuân với em vừa là tóc xanh.*

*Em hãy cười như thừa mới quen,
Trời xanh trao khéo mắt như thuyền.
Hàm răng hé nửa chiều hy vọng,
Xuân cũng nghiêng vai ước mộng hiền.*

*Thấp thoáng linh hồn nắng viễn du,
Nắng thom hôn mái tóc tình cờ.
Chiều vương từng cánh hoa e lệ,
Gió bướm tung màu áo trẻ thơ.*

*Em hãy nhìn như thừa mứa say,
Màu xuân tô vệt nắng đôi mây.
Rung rung vai nhỏ gầy thương nhớ,
Ta vẫn còn nguyên hiện tại này.*

*Cành tơ, lá ngọc cũng tương thân,
Hạnh phúc ngày xưa đã tới gần.
Đầu ngọn cây xoan, con bướm lượn,
Hoa mâu hy vọng, nắng chiều xuân.*

BƯỚM XUÂN

Em trở về đây với bướm xuân
Cho tôi mơ ước một đôi lần.
Em là người của ngày xa lắm,
Lòng cũ hai ta cũng chẳng gần.

Em trở về đây để nắng hồng,
Hồn xưa còn đẹp ý xưa không ?
Trăng tình chưa nguyện lời hoa bướm,
Em chẳng về đây để ngỏ lòng.

Một thời mây biếc đã trôi qua,
Nay tưởng cây vàng lại nở hoa.
Em chẳng mơ gì, tôi chẳng nói,
Đôi hồn không biết có nhìn xa ?

Tôi vẫn chiêm bao rất nhẹ nhàng,
Đèn khuya xanh biếc, mộng thường sang.
Nhưng rồi em rõ lòng tôi khổ,
Em sẽ đi xa trước giấc vàng.

THANH SẮC

*Đầu xuân có rừng xuân đẹp,
Suối bạc, ngần vàng long lanh.
Con hươu sao quý khép nép,
Uống ngọc bên hòn đá xanh.*

*Đầu xuân có dòng sông trắng,
Thuyền ai chờ khách nằm đây.
Con chim nhận biếc theo mây
Trên bến cát hồng xa vắng.*

*Đầu xuân có hội đua hống,
Có cuộc thi tà áo lá.
Đầu xuân này cỏ thêu nhung,
Bướm với hoa đồng lời lá.*

*Đầu xuân có tiệc xuân tình,
Núi xanh và trời xanh biếc.
Mây đào có má đào xinh,
— Em chớ để tình xưa chết.*

ÂM HƯƠNG

Hôm nay chim yến vui ca
Ran riu bên sườn núi trắng :
Xuân này có nắng gieo hoa,
Ta sẽ cùng ra biển lặng.

Hôm nay gió bão cùng mây :
Rời xa những miền tuyết trắng,
Tôi từ biển vắng về đây
Mừng hội xuân này đẹp nắng.

Hôm nay cây quế trong rừng
Bồng nhủ cùng làn suối bạc :
Xuân này tôi khoác áo nhung,
Mà bác vang lừng tiếng nhạc.

Hôm nay chim nhạn sang sông
Tìm sợi rong vàng làm tổ,
Tôi đan những sợi thơ hồng
Nhờ chim gửi người viễn phố.

Hôm nay hoa bướm hẹn thề,
Hương có bay về phương ấy ?
Mưa phùn lá ngọn tường vi,
Mái tóc em còn suối chảy ?

Em là công chúa si mê
Ngủ giữa ngàn hoa lửa cháy.
Bao giờ lại trắng hoa lê,
Em tỉnh giấc mơ bừng dậy ?

TIỀC BƯỞM
hay là
LINH HỒN HOÀI ĐIỆP

*Độ em còn trèo cây khế,
Vịn hái quả xanh bên tường.
Có phải chúng mình còn bé
Cho nên đời rứt thơm hương?*

*Nắng vàng năm xưa đã tắt,
Cô bé ngày xưa lớn rồi.
Hoa hồng vừa nở trên môi
Và một trời thu trong mắt.*

*Ngày xưa : bướm trắng, mây vàng,
Ta sống trong vườn tiên giới.
Bây giờ lạc xuống trần gian.
Tôi đi tìm Bồng Lai mới.*

*Em là Tiên Nữ điểm kiêu,
Vịn hái hoa trong vườn quý.
Dò theo những bước thương yêu,
Còn tôi đi làm thi sĩ.*

*Ngày mai giấc mộng tan vàng,
Em cứ giữ lòng xuân đẹp.
Nếu hoa ngày cũ phai hương,
Đã có linh hồn Hoài Điệp.*

KHI MỚI NHỚN

Khi mới nhón, tuổi mười lăm, mười bảy,
Làm học trò, mắt sáng với môi tươi.
Ta bước lên, chân vẫn dạo bên người,
Ngoài cặp sách, trần ai xem cũng nhẹ.
Đời thấp thoáng qua học đường nhỏ bé,
Phở phường vui, cuộc sống mới lên hoa.
Ta ngồi nghe những tiếng thị thành xa,
Hồn lơ đãng mộng ra ngoài cửa lớp.
Nắng thừa đó khiến lòng ta hồi hộp,
Ta nhìn cao mới rõ bị giam cầm.
Ồi tiếng nào vang bốn bức tường câm?
Không khí nặng, mơ hồ thấy với bạn.
Ta nhón lên, bước đường không giới hạn,
Có lẽ đâu kìm giữ bởi tay người?
Tuổi hoa hồng — kiêu hãnh của ta ơi!
Tình đã hẹn ở trên đường nắng mới.

Ta ném bút, dầm lên Sầu một buổi,
Xa vở bài, mở rộng Sách Ham Mê.
Đã từng phen trèo cổng bỏ trường về,
Xếp đạo đức dưới bàn chân ngạo mạn.

Đời đời mới từ ngày ta dấy loạn,
Sớm như chiều hư thực bóng hoa hương,
Ta ra đi, tìm lớp học thiên đường,
Và khi đó thì mẹ yêu ngồi khóc...

Ôi khoái lạc của những giờ trốn học,
Những bình minh xuân đẹp, những chiều thu !
Bao cảnh nước mây đầm thắm hẹn hò,
Khi biếng gặp, nhớ nhung pha màu áo.
Hỡi thành đô với linh hồn Bách Thảo !
Còn nhớ ta, chàng tuổi trẻ tóc bay,
Làm học trò nhưng không sách cầm tay,
Có tâm sự đi nói cùng cây cỏ.
Riêng ta nhớ những trưa hè sắc đỏ,
Đường hoàng lan nắng động : lối đi quen.
Nghìn bóng cây chen bóng mộng hư huyền,
Ta đến đó lần đầu nghe rạo rức.
Thấy phảng phất hình đôi vai, bộ ngực,
Làn môi tươi in một nét son hồng.
Cặp má nào phơn phớt ánh phù dung,
Đâu là lướt mái tóc dài sóng gợn ?

Ta ngây ngất cả tấm thân vừa nhón,
Bồng rùng mình thở vội ánh hương qua,
Tưởng hương thơm một da thịt đàn bà.

ĐƯỜNG VỀ KỶ NIỆM

*Ba năm, về lối cũ,
Đề mặc lòng nhớ nhung.
Cỏ may vàng gọi nhỏ,
Điêu hiu lá biếc rung.*

*Tre xanh, rồi tre xanh,
Ai chậm bước cho đành ?
Ồi rào hoa tím trước,
Lũ bướm vàng bay quanh.*

*Tôi nhớ hết làm sao ?
Chiếc cổng gỗ xoan đào,
Một ít trời mùa hạ,
Ngơ ngẩn hàng cây cao.*

*Những bạn rất thân yêu
Lưu lạc mấy phương chiều ?
Đâu cửa vàng bóng xế ?
Đâu mái tường gạch xiêu ?*

*Tôi muốn ngược Tuổi Đào
Trên thuyền hoa đi vắng.
Đàn chim mộng bay cao,
Nắng rơi hồng thấp thoáng.*

*Tôi soi bóng cầu ao,
Hỏi thăm từng kỷ niệm.
Nước loáng những vì sao,
Gương mặt buồn không tiếng.*

*Xa mấy tầng ngói đỏ,
Lòng ta — ôi lòng ta !
Bơ vơ từ thửa nợ
Một kiếp sống không nhà !*

*Ba năm, về lối cũ
Đề nhớ ít, thương nhiều.
Hỡi mái hồng rêu phủ !
Nhớ thương tôi mấy chiều ?*

LẠC HƯƠNG MÂY TẦN

Từ hôm trông bóng anh lên đường,
Tôi cũng mong về thăm cố hương.
Nhưng tưởng hồn quê mòn mỏi đợi,
Mấy tuần trăng khuyết, mấy tà dương ?

Tôi từ thơ trẻ biệt lều tranh,
Rời nhón và yêu giữa thị thành,
Gió thổi băng khuâng hồn cỏ dại,
Ngậm ngùi chợt nhớ lũy tre xanh.

Hình như xưa ở xóm quê nhà,
Cải cúc bông vàng vẫn nở hoa...
Ngõ gạch, sân rêu, đình ngói cổ,
Vui, buồn, ta có cảnh làng ta.

Quê ôi ! Còn nhớ tới bây giờ,
Những buổi trưa hè, tiếng võng xưa.
Câu chuyện đêm trường bên giếng nước,
Tiếng buồn, ai hát giọng đò đưa ?

Đồng lúa ngô kia, cánh ruộng này...
Mùi hương thôn dã thẽ mà say!
Mỗi năm dư vị mùa hoa cỏ,
Thoảng gió đưa về, lại đến đây.

Ta đã xa quê nửa cuộc đời,
Không mong gần nữa, cố hương ơi!
Nhà xưa để mất, dăm người bạn,
Mỗi kẻ đi ra một phía trời.

Tôi quen hò hững ở trên đường,
Nay mới hay mình không cố hương.
Thấy đục hồn quê — quê chẳng thấy,
Bạc màu mây trắng khuất ngàn phương.

CẶP MẮT NGÀY XƯA

Gửi Hương Hồn Thạch-Lam

*Nhớ xưa, gần bóng Dạ Lan Hương,
Anh với tôi nằm mộng cạnh trường.
Giăng kê song cửa, hoa kê gối,
Anh truyện sầu, tôi truyện mến thương.*

*Tôi với anh giường chung. mộng chung,
Vì duyên thơ, mới có duyên lòng.
Anh buồn tự thừa giăng lên núi,
Ấy độ tôi hoài ước lại mong.*

*Ai biết lòng anh thương nhớ đâu ?
Gần nhau không nói, nói không sầu.
Cầm tay hỏi mộng, buồn như tủi,
Thăm hiểu anh thôi, lặng cúi đầu.*

*Tôi cảm thương vì hai chúng ta,
Tuổi đang xuân mà bóng sang già.
Đêm nào tôi mộng buồn riêng gối,
Anh đã nằm yên dưới mộ hoa.*

*Anh lánh mùa xuân, nép cửa sâu,
Đêm nằm ghê gió lạnh canh thâu.
Gặp nhau, nắm chặt tay lẫn cuối,
Anh khép hàng mi, chẳng nguyện cầu.*

*Tôi đến tìm anh, vuốt mắt hiền.
Đêm sâu chìm đáy mắt vô biên.
Vọng thanh nghe rộn hồn cô tịch,
Tôi hiểu lòng anh chữa toại nguyện.*

*Tôi lạc hồn Xuân giữa Cỗ Đô,
Hỏi giếng, giếng mọc nước Tây Hồ.
Hỏi hoa, hoa vẫn thôn đào liễu,
Lòng hỏi riêng lòng : Đâu bạn xưa ?*

*Trăng nước vô tình, gió đẩy đưa,
Đường tôi muôn vạn ngã tình cờ.
Chiêm bao phảng phất, tôi thường gặp
Cặp mắt anh nhìn, như trẻ thơ.*

DẶM TRƯỜNG

Vì ai giăng lưới đề hôn vương ?
Hỡi những lòng xa muốn dạm trường !
Mấy buổi nhiều hoa, tôi nhớ lại,
Không sâu cách biệt cũng yêu thương.

Người ở bên trời cách núi sông,
Một vườn cây mát có hoa hồng.
Khói chiều chắc hẳn đang mong nhớ.
Cả mái tranh vàng cũng nhớ mong.

Người ở bên trời, cách nước mây,
Trải bao hiu quạnh bóng hoa gầy ?
Cửa buồn chắc nhạt màu son cũ ?
Hỏi mấy tầng rêu phủ dấu giầy ?

Người ở bao xa, cách mấy trời ?
Đóa linh hồn mộng vẫn còn tươi ?
Ngày xưa tôi chở lòng qua đó,
Đã thấy xuân hoa nở trắng rồi.

Có lẽ người quên, tôi cũng đi,
Bến sông còn nhớ buổi phân kỳ.
Chiều kia, mây lại về man mác,
Người đã nhìn xa, chẳng nghĩ gì.

Không sầu cách biệt cũng yêu thương,
Hỡi những lòng xa muôn dặm trường.
Bốn biển lênh đèn nhò màu tường nhớ,
Chẳng thể giăng gió cũng tơ vương.

BUỒN Á-ĐÔNG XƯA

*Khép áo hoàng hôn, em lên đường,
Buồn xưa Đông Á về muôn phương.
Mắt ta loạn dáng mây hồ hải,
Mộng ngát lâm tuyền mái tóc hương.*

*Xưa Á Đông buồn xuôi đại dương,
Chiều tha phương đến ngủ bên nàng.
Tóc ai thả lướt con thuyền mộng,
Nghiêng xuống đôi vai chút phấn vàng.*

*Nắng nhỏ phiêu lưu rợn cánh sâu,
Vòng tay non biển thoát lia nhau.
Giang biên thoảng ướm mùi hương lạ,
Hồn lạc sân ga, lối chuyển tàu.*

*Nếp áo trường sơn, tóc suối ngàn,
Nụ cười phiêu lãng giữa không gian.
Người đi, mây cũng làm du khách,
Nắng chuyển hương theo nhịp gió đàn.*

*Mộng ơi ! thuyền có trao đầu sóng,
Xin nở tươi màu hoa đại dương.
Biển biếc, cù lao dài ánh mắt,
Ngàn khơi, mơ bóng nguyệt hoang đường.*

*Ta khát cuồng lưu vị biển đông,
Dịu em trên lá cỏ thu bông.
Cơn say thắm tận lòng thương hải,
Chìm nổi vãng dương đáy thủy cung.*

*Hoàng hôn khép áo em lên đường,
Buồn Á Đông xưa về viễn phương.
Đảo tuyết, rừng hoang, mây lữ thứ,
Hồn ơi ! Xin hẹn cánh chim sương.*

DU THUYỀN

Ta ra đi cùng trăng thiên thu,
Mây trắng phiêu diêu ngoài Bốn phương sông hồ.
Ánh mắt xa khơi biếc đôi bờ mộng ảo,
Gió lộng thu xanh bóng mái tóc hoang vu.
Ta đi nhịp nhàng theo bóng núi,
Lòng ngợp trăng sao hòa ý ngát xuân thu.
Ồi cõi bụi vàng phơi phới,
Thoảng màu hoa lạ tiêu sơ.
Sớm vượt trường sơn, chiều băng miền duyên hải,
Ta hẹn mây ngàn cùng sánh bước ngao du.

Thuyền ơi !

Uyển chuyển bóng dừa xanh,
Mênh mang cồn cát trắng.
Thuyền hồn ta lênh đênh,
Giấc mơ dài hoe nắng.
Nghe động hơi ngàn xa,
Ánh sao chiều rớt ngọc.
Ta lạc vào bóng hoa,
Hương rừng thơm mái tóc.

Ta ra đi cùng mây phiêu du,
Áo dệt trăng xanh, thiên thu từng hẹn hò.

Du thuyền ơi !

Phong vũ lẳng dẫn trong khước mắt,
Lả ngọn gió si tình, bay vạt áo Tân-Đô.
Ta đi nhịp nhàng theo tiếng suối.
Lòng đất xôn xao cùng thảo mộc trầm tư.
Nghe nằng rung tà lụa mới,
Đặt diu cánh bướm để thơ.
Sớm biệt quê hương, chiều mê đường viễn xứ,
Ta hẹn tình ai cùng theo áng mây đưa.

Thuyền ơi !

Đâu bến ước mơ ?
Mênh mang cồn cát, bóng dừa xanh xanh.

TÌNH Ở MIỀN SÔNG NÚI TỰ DO

*Cảm khái quê xanh vẫn đợi chờ.
Ta về chung bóng nguyệt hoang sơ.
Hồn mê lẫn dáng chiều pha máu.
Đỏ rục ân tình vạt áo thơ.
Ơi hỡi thiên nhiên ! lòng bồn bở
Đã nguôi tâm sự giữa sông hồ.
Đất yêu, gửi đất niềm hoan lạc,
Tình đẹp hoa vàng hát tự do.*

*Ta hát trăng ngàn, mê cỏ dại,
Loạn ly nào cản gió phiêu du.
Xuân thu yêu điệu, tình muôn ý.
Xuân thắm bao lần ? Thu hỡi Thu !*

*Sông xuân thuyền có hẹn hò
Giấc mơ lộng gió, đôi bờ cảm thông ?*

Thuyền đi

*Ơi bóng chèo rung !
Bến vàng thơm nắng,
Hương bay cánh đồng.
Nửa âm đàn rặng đáy sông.*

*Bài ca trầm lắng
Trao duyên chiều hồng.
Nhìn lên hướng núi thương mong,
Hồn ai xa vắng
Hoài xuân mệnh mỏng.*

Vào mùa hoa trắng,
Ta say núi rừng.
Nước ngọc rừng rưng,
Thuyền ơi ! sóng lặng.
Thuyền đi, thu vẫn thanh bình,
Ý thu xưa có xanh tình trường giang ?
Ta mê trăng trận đêm vàng,
Tiếng ca đầu súng còn vang cõi nào ?
Gần nhau rồi. hỡi trăng sao !
Mộng đao binh thoáng chiêm bao ngọc ngà.

Nghìn sau ai gặp hồn ta ?
Sông hồ trác tuyệt,
Núi non chưa già.
Người ơi ! tình động can qua,
Lòng người chứa khép,
Giang sơn kìa nguyệt bao la.
Ôi nguồn yêu vô lượng !
Ai gót hồng bay hoa ?
Niềm quê lửa cháy sơn hà,
Mắt em vẫn đẹp
Hàng mi phong ba.

Trăng gió phiêu lưu vạt áo là,
Tình đi có mãi gót kiêu sa ?

Tóc bay ngát một phương hoài vọng,
Mái tóc kinh thành trắng bụi pha.
Thư bướm phân vân dòng chữ loạn,
Chờ mây viễn xứ hỏi tin nhà.
Em ơi ! Em của mùa chinh chiến.
Mộng của sông hồ — Thơ của ta !

Đường dài, thu quạnh,
Hai ngả mưa hoa.
Bụi hồng cuộn lớp trường sa,
Hồn ai bạc mảnh trăng tà viễn phương.

Chiều nào

Mây trắng biên cương,
Rợn hồn đất lạ.
Ôi lòng gỗ đá.
Bừng máu quê hương !
Hỡi người em nhỏ,
Mắt gợn trùng dương !
Thoảng tình hoa cỏ,
Nét mây đượm sương.
Hương rừng động tóc thùy dương,
Áo bay tà lửa, lạc đường khói hoa.
Tương tư cuộn nước giang hà,
Nước bao nhiêu mạch phù sa thấm tình ?

Đôi ta cầu nguyện bình minh,
Gọi nhau nghe Đất chuyển mình xót thương.
Biển hồ ơi ! hỡi cổ hương !
Lòng muôn dân cũng trùng dương sóng cồn.
Huyết thề rợn áo tân hôn,
Ta đi, Tình cũng theo hồn viễn chinh.

Em nhĩ ? Tình mơ ngoài trận địa,
Ta say màu lửa má băng thanh.
Vượt qua chiến lũy tìm giao cảm,
Lòng phá trang đài, hẹn tuyết trinh.
Quan ải sâu xanh đôi mắt ngọc,
Cỏ hoa muôn dặm cũng đặng trinh.
Viễn phương thoảng gió vàng non biển,
Đất Tự Do ơi ! có gặp Tình ?

HƯỚNG DƯƠNG LÒNG NGUYỆN

Ôi những người em đi viễn phương !
Phong hạ làn tóc, em lên đường.
Mắt thơ có gợn sầu sông núi ?
Ta mở lòng say đón chút hương.

Tình hồi ! ra đi gặp chiến trường,
Dặm hồng e thẹn áo băng sương.
Lệ ta rỏ xuống bài thơ máu,
Lòng nhớ sông hồ gọi đại dương.

Chẳng hẹn tìm nhau vượt chiến hào,
Ta lòng như lửa, mắt như dao.
Muôn năm hồn đất bao dung hồi !
Thương lấy người em nhạt má đào.

Em đến giang sơn. khép tuổi ngà,
Hương dương lòng nguyện nước non hoa.
Mộng chiều mây động hoàng hôn mới,
Lại biếc thu sang nhịp thái hòa.

Nao nước thu kẻ, trăng hạnh phúc,
Núi sông đoàn tụ kết vòng tay.
Hồi người em nhỏ, lòng như bướm !
Đợi bóng hồng hoa, chấp cánh bay.

NẾP ÁO SANG THU

Giết nhau vừa tắt nụ cười,
Đèn trong mơ lạ bóng người đêm qua.
Bài thơ vui giữa chân hoa,
Nửa mê, vớt mảnh sao sa nghẹn ngào.
Em giờ lệ có như sao ?
Cổ tay trinh nữ vòng nào hoen châu ?
Gối nào áp má canh thâu ?
Bờ vai nào ngả mái đầu thanh xuân ?
Lặng cười giãc ngủ tình nhân,
Kề môi thở nhẹ nghe gần chiêm bao.
Nhòa dần khuôn mặt tâm giao,
Phổ khuya lọt ánh đèn vào tâm tư.
Nếp nhàu vai áo sang thu,
Xin Em đừng khóc, gối mưa giận hờn.
Gãy hao lửa nỡn linh hồn,
Nhìn gương sợ bóng cô đơn lạ người.
Giật mình biến động mù khơi,
Gió mưa chợt vắng tiếng đời xót thương.
Tượng sầu nguyên khối pha sương,
Giở vung khăn liệm, mùi hương còn nồng.
Em giờ tóc chảy thành sông,
Nhìn nhau lệ có như nhung dịu hờn ?
Gục đầu then gối tân hôn,
Uống khô dòng lệ cạn nguồn chưa say.
Rượu buồn thấm hạt sương bay,
Gửi vào mưa gió những ngày em đi.

THÚY MẶC I
(Hoa Rơi Yên Ngựa)

Một con đường nhỏ đất hồng,
Bâng khuâng vó ngựa men dòng suối xanh.
Mấy chùm hoa trắng mong manh.
Qua tàn lá biếc, trời thanh chập chờn.
Quạnh hiu cũng chẳng cô đơn,
Người đi trong bóng linh hồn rừng sâu.

*Mênh mang tiếng vọng gọi sâu,
Giật mình hoa rụng trắng màu tóc bay.
Non xa thương bóng ngựa gãy,
Sương gieo hạt áo thấm đầy mùi hương.
Ngập ngừng thu bước trên đường.
Nhớ đôi con mắt viễn phương hẹn hò.*

THÚY MẠC II

(Sóng Hồ Ba Bè)

Thuyền đi, núi cũng phiêu bồng,
Đáy sông lẫn sắc cầu vồng trao nghiêng.
Thoảng mùi hương lạ cao nguyên,
Thuyền ơi ! có chở ngàn thiêng đi cùng ?
Chèo đưa mây dáng ngập ngừng.
Lao xao hoa nắng, thủy cung in hình.
Sông sâu chớp mắt thần linh,
Thuyền qua thạch động, thấy mình cao bay.
Tóc rừng sương khói chen mây,
Đôi bờ cây uốn vòng tay bắc cầu.
Hữu tình áp má bóng lau,
Chợt nghe con sóc trên đầu : mưa hoa.

Sông lam cuộn khúc thanh xà,
Triều đưa còn nước bao la thở dài.
Bỗng dừng thấm lạnh hai vai,
Hồ rung mặt ngọc u hoài ngủ mơ.
Ngã đầu. vách đá trầm tư,
Mây tung cánh hạc nghìn xưa lượn về.
Bờ xa lặng bóng hươu quỳ,
Vàng tan ngây ngất pha lê mảy tăng.

Vượt ngàn. tiếng vượn lảng lảng.
Núi hoang vu thốt băng khuâng rừng mình.

Thuyền trôi lướt mộng thủy tinh.
Màu chiêm bao nổi lênh đènh bến bờ.
Nắng nhòa đảo nhỏ bơ vơ,
Chiều son lồng ánh san hô chấp chờn.

Thuyền đưa mình lạc sơn thôn.
Đêm nay chắc nghỉ đâu non lưng trời ?
Đây khoang gió núi chơi vơi.
Vọng thanh chim nhại tiếng người nhặt khoan.
Lòng dâng như sóng chứa chan.
Tiếng đâu như tiếng thác ngàn gọi ta ?

Rừng xanh vừa mới ra hoa.
Một hồn xuân trắng, vài ba sắc hồng.
Nước xa thêm thiếp làn nhung,
Bên thuyền ngọc vỡ, linh lung bóng chèo.
Hồn rừng động tiếng nai kêu.
Con thuyền độc mộc trôi theo nổi buồn.

Lửng lơ cá đớp hoàng hôn,
Vạt xiêm thỏ cặm nét vờn thủy ba.
Cô Nàng lưng gợn nắng tà,
Chèo đưa con mắt sao sa nổi chìm.
Mơ về bóng núi thâm nghiêm,
Tìm mây đưa lối, cánh chim ngại ngừng.

Hỡi mây đầy nước phiêu bồng !
Một xưa đã gặp mấy lòng đạo qua ?
Bao giờ tôi ước mơ xa,
Xuân rừng có lẽ mặt hoa vổ vàng ?
Cô đơn nhịp thở rừng hoang,
Biết chăng hồ nước mệnh mang nhớ người ?

THÚY MẶC III (Đường Trưa)

*Lá xanh che khuất đường trưa,
Bóng thêu hoa nắng, lưa thưa điểm vàng.
Trời cao lửng xuống trường giang,
Hững hờ thay ! áng mây hàng trôi qua.
Mây kia còn mãi nghĩ xa,
Hồ lim dim ngủ, chói lòa ánh gương.
Nhạc buồn một điệu thê lương :
Kèn ve nôi tiếng xót thương mấy hồi ?
Buổi trưa ngừng giữa lòng tôi,
Ái tình đỏ sắc hoa rơi đầu cành.
Chừng nghe qua bóng lá xanh,
Có chân ai lặng bước nhanh trong sâu ?*

LÂM TUYỀN VIÊN MỘNG

Rừng gấm, thu nghiêng cánh lụa vàng,
Lòng ơi ! còn rộn sóng Đà-Giang ?
Mắt ta thăm thẳm niềm sơn cước,
Loạn ý thơ đề lá cỏ hoang.

Khe suối chiều mưa lắng vọng âm,
Nương xa dịu đặt tiếng sơn cầm.
Lênh đênh sương phủ đường biên giới,
Náo giọng từ-quy rõ lệ thắm.

Mây vướng cồn xa, núi bạc đầu,
Nhà sàn nghiêng mái nhớ thương nhau.
Người đi, bạt dấu chân hài-sảo,
Vật áo chàm xưa có nhạt màu ?

Bếp lửa quây vuông, ánh mộng dài,
Men rừng lên thắm má hồng ai ?
Ngón tay phơ phất mùi hoang thảo,
Lượn nét mây vờn sợi tóc mai.

Vật xiêm cô gái lâm tuyền ấy
Thờ cầm hoa viên lẫn sắc mây.
Mắt lắng băng khuâng tình bộ lạc,
Củ rừng khói tỏa, giấc mơ bay.

Hương vị nồng say tự thừa nào.
Rượu cũn chưa nhấp đã lao đao.
Thần canh vắng tiếng « khèn » man dại,
Dòng suối cô đơn cũng ghen ngào.

Sương khói chân mi, bóng núi sâu.
Đêm tàn nghe thác quận lòng đau.
Hồn thơm hoa lá ngừng hơi thở.
Thoáng nào nùng hương, mộng ngả đầu.

Mưa hủ ngàn lau, vượt ngọn đèo.
Gió lùa hốc đá, suối trào theo.
Khúc ca huyền bí sơn thần dậy.
Hòa tiếng nghìn xưa ngọn lửa reo.

Áo xanh sơn nữ — ôi huyền hoặc !
Suối đọng màu lam cặp mắt rừng.
Con hoẵng lạc bầy kêu đỉnh núi.
Bỗng nghe trời biển nhớ muôn trùng.

Ta mê tiếng vượn sâu muôn kiếp.
Chim núi cầm canh, hoẵng gọi bầy.
Nếp mặt hoa rừng, mưa giã ngủ.
Ngân thương, mái tóc xóa như mây.

TRỞ BƯỚC QUÊ TÌNH

*Hồn phiêu lưu thôi mộng đường sông núi,
Lữ khách buồn, dừng gót trước thành xưa.
Đây dòng sông tư lự dưới sương mờ,
Ngày tàn hết. Ngirời về trên đất bạn.*

*Vàng sắp rơi trong mắt sầu vô hạn
Còn đủ màu tô lại bóng chiều xa.
Và đâu non còn một áng mây ngà
Vẫn xây đắp muôn lâu son, biếc cũ.*

*Đây có phải một quán tình mái đỏ,
Gót vương hầu chen rộn gác trăng mây.
Ôi đêm hoa, rượu sánh rót cho đầy !
Bao môi thắm cạn nghiêng hồn lưu lạc.*

*Đây ánh mộng một lâu đài tráng bạc,
Bạc thang vàng quyến rũ gót ngàn phương.
Và thánng, năm sao ngọc vẫn soi đường,
Viễn khách lại táng sâu lòng khát vọng.*

Và đây nữa biển trùng cao gió sóng.
Hồn giang hồ, chèo biếc, một thuyền nan.
Đây những đêm e ngại giữa sương ngàn,
Đường vũ trụ gặp ghềnh muôn vạn lối.

Chiều về đây. khi hồn phiêu lưu mãi,
Lữ khách buồn nghỉ gót trước thành xưa.
Cảnh bình yên : một áng khói xanh mờ,
Ngày tàn hết. Người về trên đất bạn.

Lòng ấy muốn cho mắt sâu vô hạn
Mộng giấc thường, ước vọng rất đơn sơ.
Giữa làng yêu, rồi một buổi sương mờ,
Hồn sẽ thoát như cánh hoa chiều rụng.

— Tôi chẳng luyện bạc vàng, thang mây lộng.
Lầu phấn hương thôi góp bóng đào hoa.
Ôi ! thuyền phiêu xa mãi bên sông nhả,
Nay trở lại gác chèo bên gốc liễu.

Trái tim hoa ! Hãy đón lòng này yếu !
Tôi về đây ước chết giữa Quê Tinh.
Mút ai buồn soi nắng động rung rinh.
Hàng mi lặng đưa mây vào giấc ngủ,

Xin gọi Ngân Xanh nổi lòng sâu xứ...

GẶP EM HUYỀN DIỆU

I

Em từ ngàn xưa chuyển bước về,
Thuyền trao sóng mắt dẫn trăng đi.
Những dòng chữ lạ buồn không nói,
Nét lửa bay dài giãc ngủ mê,

Em đến, mong manh vóc ngọc chìm,
Tàn canh hồn nhập bóng trăng im.
Ta van từng đóa sao thùy lệ,
Nghe ý thơ sâu vút cánh chim.

Mười ngón tay dâng lửa nguyện cầu,
Hỡi ơi! Hồn chuyển kiếp về đâu?
Ta xin giữ trọn lòng trinh bạch,
Ngưỡng vọng Em như Nữ Chúa Sầu.

Em đến từ trong giãc hỗn mang,
Lời ca không mở cửa thiên đường.
Thời gian bốn phía nhòa gương mặt,
Áo tưởng nghiêng văng trán khói sương.

Em với ta chung một hạn kỳ,
Hóa thân vào nét chữ cuồng si.
Chiêm bao động gót giầy mê hoặc,
Trang giấy hay mùi tóc ái phi.

Nét chữ hoang sơ hiện dáng người,
Ta ngừng hơi gọi : Diệu Huyền ơi !
Mắt ai tinh lạc xanh vẫn diệu ?
Tuyết gợn làn da bóng nguyệt trôi.

II

Em đến vầng trăng bóng tỏa hương,
Quen nhau, ngờ truyện rất hoang đường.
Trang thư xóa tóc cười e lệ,
Nét chữ thu gầy, vóc ngậm sương.

Thăm thẳm chìm sâu cõi mộng nào ?
Nửa chiều huyền hoặc, nửa thân giao,
Mắt xanh Em đến như màu khói,
Một thoáng hồng nhan ngọn gió trao.

Cặp mắt nhìn nhau có hẹn thề ?
Não lòng — ôi khước ngọc lưu ly !
Bài thơ khát vọng thành mưa gió,
Anh gửi vào trong những giấc mê.

Giấy mực say nồng hương tóc Em,
Thương qua dòng chữ ngón tay mềm.
Vết son loáng nét môi cuống vọng,
Lắng tiếng xuân cười, chết mỗi đêm.

Chết giữa mùa xuân, lạ cuộc đời,
Tên Em còn đượm ngát vành môi.
Lung linh sao rụng, mưa hàng chữ,
Chợt sáng hồn Em đáy mắt tôi.

Trăng bỗng u huyền, nắng cổ sơ,
Em về, nếp áo rộng hư vô.
Khói sương thạch động xa vắng trán,
Ta lạc vào trang tiểu thuyết xưa.

Mây quấn vòng lưng, tóc xỏa vai,
Hồn lên thao thức búp tay dài.
Khóa xuân trinh bạch trắng làm gái,
Em lẫn vào Thơ. trốn Mộng hoài.

Gối rợn mình hoa, ửng má hồng,
Lòng Em — ôi bí mật thâm cung.
Thịt da hương phấn, ngây dòng mực,
Nét bút đa tình. cánh bướm rung.

Trắng muốt tâm linh vật áo sồi,
Canh gà chưa rụng đã xa nhau.
Thương cho xác bướm hai lần mộng,
Đành hẹn bài thơ gửi kiếp sau.

Tôi sẽ đi như giấc mộng buồn,
Và đi như vệt nắng cô đơn.
Kính thành hoang phế, Em ngồi lặng,
Mái tóc còn vương một chút hồn.

CUNG ĐÀN TƯỚNG NIỆM

*Khi anh chết, các Em về đây nhé,
Vị chút tình lưu luyến với nhau xưa.
Anh muốn thấy các em cùng nhỏ lệ,
Tay cầm hoa, xoắn tóc đứng bên mồ.*

*Em là Lướt, Em là Buồn cổ kết,
Từ ngày anh ra sông kiếp trần ai.
Em khóc cho anh mỗi hận tình dài,
Em nói cho anh tấm lòng cô lữ.
Và em nữa, ôi Sầu-Hoài-Thương-Nữ !
Anh thường mê tiếng hát của Em xưa.
Những ngày vui, bóng mộng mất không ngờ,
Em thân ái vẫn cùng anh tưởng nhớ.
Anh quên đấy : còn người em duyên số,
Em đã về chưa nhỉ ? hơi Đau Thương !
Nhớ cùng Em đôi bóng mấy canh trường,
Từ đêm ấy cầm tay nhau không nói...*

*Anh tưởng niệm các Em về một buổi,
Ở bên mồ, cỏ úa sắc chiều rơi.
Ngược Sông Mê, bằng bạc nẻo luân hồi,
Sầu rũ tóc, ngậm ngùi in khóe mắt.*

*Anh đã thấy dáng Em Buồn cúi mặt.
Anh cảm lòng vì lệ của Thương Đau.
Các Em sang vĩnh biệt tấm thân sâu.
Các Em khóc, các Em buồn lắm nhĩ ?
Phải xa anh, từ đây đường nhân thế,
Các Em đi, phiêu bạt giữa thời gian.
Và từ đây trong khe núi, bên ngàn,
Các Em dạo, làm những hồn oan khổ.
Anh bơ vơ lạc trên đường thiên cổ.
Lạnh tâm tư, mờ tỏ ánh tinh cầu.
Mất anh rồi, Các Em sẽ về đâu ?*

MỤC-LỤC

	<u>TRANG</u>
1. Đường Vào Tình Sử ..	1
2. Truyện Lòng	5
3. Hương.	6
4. Tự Tình Dưới Hoa	8
5. Ân Tình Dạ Khúc .	10
6. Một Tiếng Em .	12
7. Khi Lòng Điêu Hương .	14
8. Nụ Cười Thương Nhớ .	18
9. Sóng Nước Đồng Chiêm ..	19
10. Bài Hát Mùa Thu ..	21
11. Chớp Bề Mưa Nguồn ..	22
12. Vào Thu	24
13. Âm Cúng	25
14. Giáp Mặt Phù Dung	27
15. Xin Hỡi Yêu Tôi ..	29
16. Tần Hương	31
17. Duyên Phượng Hoa	33
18. Sóng Tây Hồ ..	35
19. Sấm Thương Sầu Nhạc .	37
20. Mái Tóc Viễn Phương .	39
21. Đường Khuya Trở Bước ..	40
22. Tiếng Dương Cầm .	41
23. Dạ Hội .	43
24. Suôi Dòng Mộng Áo	44
25. Liên Tường	46
26. Hoài Niệm	47

27. Lạnh Mùa Đông Cũ ..	51
28. Gặp Nhau Lần Cuối ..	52
29. Bao Giờ Em Lấy Chồng ..	54
30. Lời Thề Trên Gối ..	57
31. Hồn Giận ..	60
32. Cánh Chim Dĩ Vãng ..	62
33. Tâm Tình Cuối Năm ..	64
34. Thảo Dã Xuân Tình ..	65
35. Hoa Bay Về Ngàn ..	67
36. Xuân Ấm Hương Rừng ..	68
37. Tình Lại Mới ..	69
38. Hy Vọng Chiều Xuân ..	70
39. Bướm Xuân	72
40. Thanh Sắc ..	73
41. Âm Hưởng	74
42. Tiệc Bướm hay là Linh Hồn Hoài Điệp ..	76
43. Khi Mới Nhón ..	77
44. Đường Về Kỷ Niệm ..	79
45. Lạc Hướng Mây Tân ..	81
46. Cặp Mắt Ngày Xưa ..	83
47. Dặm Trường ..	85
48. Buồn Ấ Đông Xưa	87
49. Du Thuyền	89
50. Tình Ở Miền Sông Núi Tự Do ..	91
51. Hướng Dương Lòng Nguyễn ..	95
52. Nếp Áo Sang Thu ..	96
53. Thủy Mặc I (Hoa Rơi Yên Ngựa)	97
54. Thủy Mặc II (Sóng Hồ Ba Bè)	98
55. Thủy Mặc III (Đường Trưa)	101
56. Lâm Tuyền Viễn Mộng ..	102
57. Trở Bước Quê Tình ..	104
58. Gặp Em Huyền Diệu I ..	106
59. Gặp Em Huyền Diệu II ..	107
60. Cúng Đàn Tường Niệm ..	109

ĐÃ XUẤT BẢN:

CHƠI GIỮA MÙA TRẮNG

HÀN MẶC TỬ

THƠ HÀN MẶC TỬ

Trời ơi! như ai đau như tôi!
Gió trắng có biết làm sao rồi?
Làn da gầy được người yêu mình
Đốt lửa cho người đi về phía

hammer

VŨ HOÀNG CHƯƠNG

KỊCH THƠ

VÂN MUỘI, TRƯƠNG CHI, HỒNG DIỆP
TÂM SỰ KÊ SANG TẦN

THI TẬP

ĐỜI VẮNG EM RỒI SAY VỚI AI

THI TẬP VỚI CÁC BẢN DỊCH ANH, PHÁP, ĐỨC

COMMUNION (Cảm Thông)

PLAYS IN VERSES

TRƯƠNG CHI (*The boatman-singer*)

VÂN MUỘI (*The ghost's apparition*)

HỒNG DIỆP (*Adultery in the harem*)

CUỘI (*The buffalo-boy and Lady Moon*)

CÔ GÁI MA (*The ghost in resurrection*)

TÂM SỰ KÊ SANG TẦN (*State of mind of the
one who is to assassinate Tsinn-Cheu-Hoang*)

NHÃ CAM ƠI

mục lục

CHÂNDUNG

duy thanh. nguyên trung

TỰA

nguyên sa

BÁT

dương nghiêm mậu

THƠ

củ nguyên : phụ bản
đi trong tuổi nhỏ
viênlinh : phụ bản hồi ức
bài nhăca thứ nhất
đêm xuân
thanh xuân
tuổi xuân đời
ghé môi sâu
ngày tháng trời đi
nhăca mùa hạ
dọc đường
chuyến xe đêm
lời xin
bài tháng sáu
bước tàn phai
chuyến mùa đông